

Fotó: Lambert Attila

Mindent ajándékba kaptunk

Interjú az aranymisés
Erdő Péter bíboros, prímással

Erdő Péter bíboros, prímást ötven évvel ezelőtt, 1975. június 18-án szentelte pap-pá Lékai László esztergomi érsek. A jubileumi hálaadó szentmisét június 28-án ünnepli a budapesti Szent István-bazilikában. Ebből az alkalomból kérdeztük hivatásáról, életéről, papságának alakító szempontjairól.

– Hatgyermekes család első gyermekeként született Budapesten. Édesapja dr. Erdő Sándor, édesanyja Kiss Mária volt. Hogyan hatott a családi háttere, neveltetése a későbbi életére és arra a döntésére, hogy pap lesz?

– Döntő hatással volt rá, mert valóban hívő légkörben nőttem fel. Nemcsak szokásszerűen jártunk el a templomba, hanem naponta együtt imádkoztunk, együtt készültünk az ünnepekre. A szüleim hívő emberek voltak, ez volt az életük középpontja. Ezért nem gyakorolhatták tanult hivatásukat, de ezt abban az időben ők nem is vették olyan nagyon zokon. Természetesnek tekintették, hogy abban a világban, ha egyszer

hívó katolikus az ember, akkor ez az útja. Nem a hősiesség pózában, hanem a hitnek a természetességével élték meg mindezt.

– Józsefvárosban keresztelték meg, ott is kezdett ministrálni, majd pedig a Ferencvárosban. Hogyan emlékszik vissza az oltár szolgálatának kezdeteire?

– Számomra nagy élmény volt az Eucharisztia közelsége, a tisztelete. Az, hogy ami a szentmisében történik, az a világon a legfontosabb dolog. Ez volt az élményem, és biztos, hogy ebben a papok is, akik ott működtek annak idején, a segítségemre voltak, mert úgy végezték a szentmisét. Látszott rajtuk is, hogy valami nagyon fontos dologban működnek. Ott kezdtük el a ministránsfoglalkozásokat is, ahol a hitoktatás – a ministrálásra való felkészítés ürügyén – nagyon sok értékeset és szépet közvetített. Iskolai hitoktatás akkor már nem volt, plébániai hitoktatás még nem volt, de a templomban, az oratóriumban, ott lehetett beszélni a hitről azon a címen, hogy a ministrálás gyakorlati teendőire készülünk fel.

(Folytatás a 6–7. oldalon)

Énekeljük
együtt
Bódi Mária
Magdolna
himnuszát!

Nyolcvan nap
múlva lesz
a boldoggá avatás

(Bővebben az 5. oldalon)

Őrként a népek biztonsága fölött

Nemzeti Katonai Zarándoklat Péliföldszentkereszten

„Rátalálni az evangélium útjára, hogy a remény zarándokai lehessünk” – ezzel a mottóval rendezték meg június 21-én a 28. Nemzeti Katonai Zarándoklatot Péliföldszentkereszten, a Szalézi Szent Kereszt Kegyetemplom és Zarándokhelyen. A katonai tiszteletadással bemutatott szentmisét Berta Tibor dandártábornok, tábori püspök, katonai ordinárius celebrálta, majd átadta a Kapisztrán Szent János-elismeréseket.

(Folytatás a 8. oldalon)

Csak Krisztussal egységben tudunk gyümölcsöt teremni

Pap- és diakónusszentelés Vácon

Marton Zsolt váci püspök június 21-én a váci Nagyboldogasszony-székesegyházban áldozópappá szentelte Finta Zsolt diakónust, valamint átmeneti diakónussá szentelt négy papnövendéket: Babinszki Tamást, Dobay Miklóst, Naim Dánielt és Szász Tibort. A szentmisén koncelebrált Beer Miklós nyugalmazott váci megyéspüspök és Varga Lajos segédpüspök. A szertartás végén köszöntötték a jubiláns papokat.

A Váci Egyházmegye 2020 után most tarthatta meg újra papszentelési szertartását a Nagyboldogasszony-székesegyházban, amely felújítás miatt évekig zárva volt.

(Finta Zsolt hivatástörténetéről az 5. oldalon olvashatnak)

Családi fesztivál és teremtésvédelmi témák az idei KATTÁRS-on

A Vácon sorra kerülő Katolikus Társadalmi Napok rendezvényéről kérdeztük a szervezőket

Idén szeptember 19. és 21. között Vácon rendezik meg a Katolikus Társadalmi Napokat (KATTÁRS), az esemény házigazdája a Váci Egyházmegye. Interjúnkban Bozóky Anitát, a váci KATTÁRS felelőst, valamint Bánlaki Zsanettet, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottságnak irodavezetőjét, a rendezvény központi koordinátorát kérdeztük a programokról, az esemény szellemiségéről.

Bánlaki Zsanett (B. Zs.): A programok kiválasztását kezdettől a 2013-ban elindult KATTÁRS szellemisége alapozza meg, amelynek sarokköve az Egyház társadalmi tanítása, ezt pedig a küldetéséből eredően a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottsága képviseli. A bizottság a rendezvényt

szervező egyházmegyét többek közt a kommunikációs stratégiában segíti, mi kezeljük a KATTÁRS honlapját is (kattars.hu).

– Hogyan fogalmazná meg a KATTÁRS identitását, miként összegezné az Egyház társadalmi tanítását?

(Folytatás a 9. oldalon)

Vidá Zsuzsa
a Folyosó Galériában
Mátyus Norbert Manzoniról
Paul Claudel-Angyal üdvözlét

ISSN 0133-1205

25026

9 770133 120548

Nincs olyan kiáltás, amelyet az Úr meg ne hallana

Leó pápa június 11-én a Szent Péter téren tartott általános kihallgatás keretében folytatta a Jézus Krisztus, a mi reménységünk című jubileumi katekézissorozatot. Olasz nyelvű beszédének témája: Bartimeus – „Bátorság! Kelj fel! Téged hív!” (Mk 10,49–52). Arra biztatott, mi is kiáltunk Jézushoz bajainkban, akarjunk meggyógyulni, Jézus pedig segít, hogy élni tudjunk rejtett erőforrásainkkal. A Szentatya más nyelveken is összefoglalta katekézisét, üdvözölte a jelen lévő híveket, és kifejezte imádságos együttérzését a grazi iskolai lövöldözésben érintett családokkal. Az általános kihallgatás a Miatyánk elimádkozásával és apostoli áldással zárult. Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

koldus, akivel Jézus Jerikóban találkozott (vö. Mk 10,40–52). Jelentős a helyszín: Jézus Jeruzsálemben tart, de útját – úgymond – Jerikó „alvilágából”, a tengerszint alatti városból kezdi. Jézus ugyanis halálával alászállt, hogy felhozza a lecsúszott, mindannyiunkat képviselő Ádámot.

A Bartimeus név jelentése 'Timeus fia': egy kapcsolaton keresztül jellemzi ezt az embert, pedig ő drámaian egyedül van. Ez a név azonban jelenthetné azt is, hogy 'a becsület fia' vagy 'a csodálat fia', vagyis épp az ellenkezőjét a tényleges helyzetének. És mivel a név a zsidó kultúrában olyan fontos, ez azt jelenti, hogy Bartimeus nem tud akként élni, akinek lenni hivatott. Ellentétben a Jézus mögött haladó emberek nagy mozgásával,

Bartimeus mozdulatlan. Az evangélista azt mondja, hogy az út szélén ült, vagyis szüksége volt valakire, aki talpra állítja, és segít neki elindulni.

Mit tehetünk, ha olyan helyzetbe kerülünk, amelyből látszólag nincs kiút? Bartimeus arra tanít bennünket, hogy vegyük igénybe a magunkban hordozott, hozzánk tartozó erőforrásokat. Ő egy koldus, tehát tud kérni, sőt kiáltani! Ha valamire igazán vágysz, mindent megteszel, hogy elérd, akkor is, ha mások bírálják, megaláznak, azt tanácsolják, hogy add fel. Ha igazán vágyasz rá, kiált tovább!

Bartimeusnak a Márk-evangéliumban olvasható kiáltása – „Dávid fia, Jézus, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47) – a keleti hagyományban jól ismert imává vált, melyet mi is használhatunk:

„Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!” Bartimeus vak, de paradox módon élesebben lát, mint a többiek: felismeri, kicsoda Jézus! Kiáltását hallva Jézus megáll, és magához hivatja (vö. Mk 10,49), mert nincs olyan kiáltás, amelyet Isten ne hallana meg, akkor sem, ha nem vagyunk tudatában annak, hogy őhozzá fordulunk (vö. Kiv 2,23). Furcsának tűnik, hogy bár egy vak emberről van szó, Jézus nem megy oda azonnal hozzá; de ha belegondolunk, ez a módja annak, hogy Bartimeus életét újraindítsa: arra készíti, hogy felálljon, bízik a járóképességében. Ez a férfi képes talpra állni, ki tud törni halálos helyzetéből. Ehhez azonban egy rendkívül jelentős mozdulatot kell tennie: el kell dobnia köpenyét (vö. Mk 10,50)!

Egy koldus számára a köpeny minden: a köpeny a biztonság, a köpeny az otthon, a köpeny a védelem. Még a törvény is védte a koldus köpenyét, kötelező volt este visszaadni, ha zálogba vették (vö. Kiv 22,25). Sokszor előfordul, hogy ami gátol bennünket, az épp a látszólagos biztonságunk, a páncélunk, melyet azért öltöttünk magunkra, hogy megvédjük magunkat, csakhogy akadályoz a járásban. Ahhoz, hogy Jézushoz menjünk, és

gyógyulást nyerjen, Bartimeusnak teljes kiszolgáltatottságában kell élnie. Ez az alapvető lépés a gyógyulás minden útján.

Az a kérdés is furcsának tűnik, amelyet Jézus feltesz neki: „Mit akarsz, mit tegyek érted?” (Mk 10,51) A valóságban ugyanis nem magától értődő, hogy meg akarunk gyógyulni bajainkból; néha inkább nem mozdulunk, nehogy felelősséget kelljen vállalnunk. Bartimeus mély értelmű választ ad: az *anablepó* igét használja, mely azt jelentheti, hogy 'újra lát', de úgy is fordítható, hogy 'felnéz', 'feltekint'. Bartimeus ugyanis nemcsak újra látni akar, hanem méltóságát is vissza akarja nyerni! Ahhoz, hogy felnézzünk, fel kell emelnünk a fejünket. Az emberek sok esetben azért akadnak el, mert az élet megalázta őket, és csak arra vágnak, hogy viszszerjék értékességüket.

Ami megmenti Bartimeust – és mindannyiunkat –, az a hit. Jézus úgy gyógyít meg bennünket, hogy szabadok lehessünk. Nem arra kéri Bartimeust, hogy kövesse őt, hanem azt mondja neki, hogy menjen, induljon el újra (vö. Mk 10,52). Márk viszont azzal fejezi be a történetet, hogy Bartimeus követni kezdte Jézust: szabadon döntött úgy, hogy követi őt, aki az Út! Kedves testvéreim, vigyük bizalommal Jézus elé betegségeinket, szeretteink betegségeit is, vigyük elé mindazok fájdalmát, akik elveszettek és menthetetlennek érzik magukat! Értük is kiáltunk, és legyünk biztosak abban, hogy az Úr meghall bennünket, és megáll!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

Elhunyt Maria Voce, Emmaus

Az Úr magához szólította a Fokoláre Mozgalom emeritus elnökét

Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom Chiara Lubich, az alapító utáni első elnöke, június 20-án elhunyt Rocca di Papa-i otthonában. Temetésére június 23-án, 15 órakor kerül sor a Fokoláre Mozgalom Nemzetközi Központjában, Rocca di Papában.

Margaret Karra, a Fokoláre Mozgalom elnöke így fogalmazott emlékező levelében: „Mély fájdalommal és meghatottsággal tudatom, hogy Isten magához szólította Emmaust, Maria Vocét, aki a Fokoláre Mozgalom első elnöke volt Chiara Lubich után. (...) Nagy szeretettel és mély tisztelettel gondolok rá, aki mindvégig teljes odaadással szolgálta Isten művét.”

„Az egész életét meghatározta az »Emmaus« név, amelyet Chiarától kapott, és ami arra a tapasztalatra utal, hogy a Feltámadott velünk együtt halad az úton. Valóban, ő maga mondta: »De hogyan lehet Isten Művét építeni? Jézussal közöttünk!« Szívünkbe vésődött Chiara karizmájához való ragyogó hűsége, a megannyi kihívás leküzdésében tanúsított bátorsága, az egységbe és a közösségbe vetett hite. Számítatlan elismerést kapott emberi, lelki és bölcsességben megnyilvánuló nagyságáért a legkülönbözőbb vallási és világi vezetőktől: XVI. Benedek pápától és Ferenc pápától; különféle felekezeti egyházfőktől, más vallások és kultúrák képviselőitől. Maradjunk egyek a szeretetben, amely összeköti az Eget és a földet!” – írja levelében Margaret Karra, a mozgalom jelenlegi elnöke.

Forrás és fotó: Fokoláre Mozgalom Facebook-oldala

XIV. Leó pápa a közel-keleti háborús helyzetről Az emberiség békéért esedezik

A Szentatya június 22-én, úrnapján délután a vatikáni Apostoli Palota dolgozószobájának ablakából imádkozta el az Űrangyala Mária-imát a Szent Péter téren összegyűlt hívőkkel, zarándokokkal. A Szentatya az Izrael, Irán és az Amerikai Egyesült Államok között ki-robbant háború kapcsán az alábbi szavakat intézte a hívőkhöz az Űrangyala elimádkozása után.

Kedves testvéreim!

A Közel-Keletről, főképp Iránból aggasztó hírek érkeznek egymás után. Ebben az Izrael és Palesztinát is érintő drámai helyzetben félok, hogy megfelelkezünk a lakosság mindennapi szenvedéséről, különösen Gázában és más területeken, ahol egyre sürgetőbbé válik a megfelelő humanitárius segítségnyújtás. Az emberiség ma hangozóbban, mint valaha, békéért kiált és esedezik.

Ez a kiáltás a felelősségérzetünkhöz és az értelmünkhöz szól, és nem szabad, hogy el-

nyomja a fegyverek zaja, sem a konfliktust szító retorika. A nemzetközi közösség minden tagjának erkölcsi felelőssége van: meg kell állítani a háború tragédiáját, mielőtt megállíthatatlan örvénnyé válna. Nincsenek „távoli”

tek békés cselekedetekkel alakítsák jövőjüket, ne pedig erőszakkal és véres konfliktusokkal!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Az amerikai püspökök diplomáciai megoldást és béketeremtést sürgetnek

Az Egyesült Államok püspökei már június 16-ai közleményükben felszólították országuk kormányzatát és a nemzetközi közösséget, hogy tegyenek diplomáciai lépéseket a közel-keleti béke érdekében.

A püspöki testület nevében Abdallah Elias Zaidan, a nemzetközi igazságosságért és békéért felelős bizottság elnöke, a Los Angeles-i Libanoni Miasszonyunk maronita eparchia elöljárója nyilatkozott. A főpásztorok arra szólítják fel az Egyesült Államok kormányát és az egész nemzetközi közösséget, hogy tegyenek meg minden erőfeszítést a multilaterális diplomácia megújítására az Izrael és Irán között tartós béke megteremtése érdekében. A feszültség és ellenségeskedés fokozódása miatt az amerikai kormányzatot külön is kéri, vesse

latba befolyását a megfékezés és a párbeszéd érdekében.

Az aktuális konfliktus június 13-án, pénteken kezdődött, amikor Izrael célzott légitámadásokat indított iráni célpontok ellen, melyek során létesítmények bombázása mellett magas rangú katonai vezetőket és atomtudósokat likvidált. Válaszul Irán rakétákat lőtt ki Izraelre. Eddig mintegy kétszázhusz ember vesztette életét Iránban, és huszonegy áldozatot követeltek a támadások Izraelben. Az amerikai püspöki testület nevében Elias Zaidan püspök figyelmeztetett, hogy „a nukleáris fegyverek további térnyerése a Közel-Keleten, és ezzel egy időben az erőszak eskalációja veszélyezteti a térség maradék törekény stabilitását”.

XIV. Leó pápát idézve Elias Zaidan kifejezte, valamennyi állam kötelessége támogatni a béke

ügyét azáltal, hogy utakat teremt a kiengesztelődésre, és olyan megoldásokat keres, amelyek mindenki számára garantálják a biztonságot és az emberi méltóságot.

A maronita főpásztor és misszionárius csatlakozott Dominique Joseph Mathieu teheráni minorita érsek imájához, hogy a párbeszéd révén elérte, konszenzuson alapuló béke győzedelmeskedjen. Emellett arra buzdította „a katolikus híveket és minden jóakarát embert, hogy odaadón imádkozzanak azért, hogy véget érjen az ellenségeskedés a Közel-Keleten. A Béke Fejedelme hasson a szívekre, és világítsa meg az elméket, hogy béke lehessen a térségben”.

Fordította: Verestói Nárcisz
Forrás: USCCB.org

Az Úr szolgálóinak egysége a küldetésben

Papokat és diakónust szenteltek az Egri Főegyházmegyében

Ternyák Csaba egri érsek június 21-én az egri bazilikában áldozópappá szentelte Luidimar Herrera Acacio, Mihályi Mátyás és Geovanny Fernando Salazar Herrera diakónusokat, és diakónussá szentelte Urych Lukasz Bernard papnövendékét. Az alábbiakban bemutatjuk az újonnan szentelt papokat.

Mindhárman az egyházmegyei missziós szeminárium nemzetköziségében készültek a papságra. A rendszer a közösségre épít. A növendékek kétágyas szobákban laknak, sorsolás alapján minden évben új szobatársat kapnak, az imateremben kettesével helyezték el a padokat, a missziókba is kettesével indulnak, a feladatokat is párban kapják. „Egyfelől szép és egzotikus a nemzetköziségünk, másfelől a kulturális és az emberi különbözőségek is okoztak súrlódásokat. De a Szentlélek valóban működik, mindig bocsánatot tudtunk kérni, és meg tudtunk bocsátani egymásnak. Nagyon sok szép élményünk volt. Megéltük, hogy tudunk egységben lenni mi, akik a világ valamennyi tájáról vagyunk összegyűjtve, és ez tényleg egy csoda” – mondja Mátyás. Geovanny is megerősíti: Ha hétvégen családokhoz megyünk, vagy ha nyáron utazunk, mindig kettesével tesszük, hogy segítsük egymást, hogy testvéreként kapcsolatban legyünk.

Mihályi Mátyás:
Szívesen és örömmel lépek a szolgálatba

„Már megszületésemet is a Neokatekumenális Útnak köszönhetem” – kezdi a bemutatkozást Mátyás, aki a legkisebb gyerek a családban. Szülei

a 80-as években ismerték meg a mozgalmat, s bár terveikben korábban csak három gyerek szerepelt, végül az Útnak köszönhetően – a közösségben nagy a nyitottság az élet továbbadására – hét gyermeket vállaltak. Itthon maradásuk szempontjából is meghatározó volt a mozgalom. Mátyás meséli, hogy szülei disszidálni akartak, már indulóban voltak, amikor a szomszédjuk, egy idős, magányos néni eltörte a lábát. Úgy érezték, segíteniük kell őt, így elhalasztották az utazást. Ekkortájt történt, hogy az édesanyja a vasárnapi misére betévedt a Kis Szent Teréz-templomba, ahol a Neokatekumenális Út hirdette a katekézissorozatot. A plakát egyik mondata megszólította: „Ha problémád van az életedben, gyere.” Úgy gondolta, neki soha a nehézsége, így elment. Az első néhány alkalom után az édesapa is bekapcsolódott a katekézisekbe, s végül úgy döntöttek, nem utaznak Németországba. „Hogy könnyebb lett-e az életük, nem tudom. Ahogy ők mondják, nem feltétlenül a helyzetük változott meg, hanem az, hogy segítséget kaptak a

kereszt hordozásához” – vélekedik a fiuk.

A család rendszeresen járt az Út programjaira, Mátyásnak tizennégy évesen lett saját közössége. „Sokszor hosszúnak éreztem a misét, unatkoztam is rajta, de amikor kamaszodni kezdtem, láttam, mennyit segít, táplálja a hitemet. Tetszett, hogy itt komolyan vesznek.” Kötődése fontos elemeként jelöli meg a közösséget, azt, hogy a mozgalomban testvéreként tekintenek egymásra, valamint a személyességet, az aktívabb bevonódást a liturgiába, a pezsgő életet a plébánián. Mátyás, két testvérét követve, a váci piaristáknál végezte a gimnáziumot. „Jó volt a közeg. A tanáraimra felnéztem, példaképnek láttam őket, az osztályközösségem is nagyon összetartott. Szerintem egy gyereknek talán ez a kettő a legfontosabb, persze a színvonalas tanítás sem árt” – mondja.

A papságra való hívást az érettségi évében, 2016-ban, a krakkói ifjúsági találkozón érezte meg. Akkor még eltökélten sportporternek készült, de már komolyan gondolkodott a hivatáson. Az Út lelkigyakorlatán ő is felállt, amikor azt kérdezték, ki érez meghívást a papságra. Elkezdett hivatástisztázó közösségbe járni. 2017 nyarán részt vett egy lelkigyakorlaton, ahol azt a feladatot kapták, hogy pénz és telefon nélkül induljanak el kettesével, járják az országot egy héten keresztül, csöngessenek be házakhoz, és hirdessék az örömhírt. A hét elteltével aztán ismét fel kellett állniuk azoknak, akik érzik a hívást. Mátyás is megerősítette a szándékát, így szeptemberben már részt vett a közösség lelkigyakorlatán Olaszországban, ahol Egerbe küldték őt szemináriumba.

Mátyás elkezdte a tanulmányait, de közben volt benne egyfajta bizonytalanság, még nem tudta, valóban ez lesz-e az ő útja. „Vonzott a sportriporterség, családra is vágytam, de amikor követtem Isten szavát, akkor éreztem jól magam. Így azt mondtam: ha olyan dologban is tudok jókedvű és boldog lenni, amit nem én akarok, akkor valóban Isten terve számomra a legjobb. Ez lassan megerősített, s negyedévre már teljes szívvel-lélekkel tudtam a papság felé menni.”

Ez a belső út határozta meg papi jelmondatának választásában: „Aki elveszíti értem életét, az megtalálja azt.” Mátyás vallja: „Isten hívott meg, hogy adjam oda az életemet, nem a saját akaratom. Szívesen és örömmel lépek ebbe a szolgálatba. Ha másoknak tudom adni az életem, akkor Isten beteljesíti azt. Az Úr hívó szava mindennap meghívás számomra. Arra szólít, hogy adjam oda magam a hívekért, a testvérekért, és ő képes életet fakasztani számomra.”

Geovanny Fernando Salazar Herrera:
Az Úr a számba adja a szavakat

Az ecuadori Geovanny is a szülei révén került a Neokatekumenális Út közösségébe. A család, részben édesapja tanulmányai miatt, részben a rokonság vonzására, a fővárosba költözött, ahol kapcsolatba kerültek az Úttal. Quitóban a nagyapának volt egy többlakásos háza, itt együtt laktak a gyerekei és családjaik. „Mindig együtt voltunk. Egy napon a nagyapám rosszul lett, és a klinikai halál állapotába került, de visszajött. Ezután kezdett járni az Út közösségébe, a nagynénémet követve. Amikor érezte, hogy meg fog halni, magához hívta az édesapámat, és arra kérte, hogy vigyázzon az egész családra. Édesapám érezte ennek a feladatnak

a súlyát, tudta, hogy kell valami kapaszkodó, így ő is elkezdett járni a Neokatekumenális Út közösségébe. A szüleim jártak templomba, de csak vasárnaponként, nem volt szoros a kapcsolatuk az Egyházzal. Polgári házasságban éltek, de egyre elkötelezettebbé váltak a közösségben, és idővel szentségi házasságot kötöttek.”

Geovanny azt is elmesélte, hogy az életük küzdelmes volt, ő mégis gondtalannak érezhette magát, mert tízéves korában saját közössége lett, ahol barátokra talált. Mindig ott volt a szombati szentmisén és a keddi igeliturgián, de gyerekként még nem fordult meg a fejében, hogy pap lesz.

Azt mondja, kamaszkorában voltak „zűrös dolgai”. Egyszer a barátaihoz csatlakozott, hogy ellopják a vizsgafeladatokat, ezért ki is tették őket az iskolából. A szülei ettől kezdve „óvatosak” lettek, Geovanny nem kapott pénzt semmire, nem mehetett sehová, holott azelőtt nagy társasági életet élt. Így csak a sport maradt neki, a judo, a foci meg a táncsoport. És az Út közössége, amely még fontosabbá vált számára.

Érettségi után részt vett a riói nemzetközi ifjúsági találkozón. Ezt a közösség lelkigyakorlata követte. Itt merült fel benne először, hogy Isten a misszióra hívja. „Eleinte nem foglalkoztam vele. Elkezdtem az egyetemet, építészetet hallgattam. Egyszer elhívtak egy hivatástisztázó csoportba. Igazából a barátaim miatt mentem. Közben a szüleim Spanyolországban lehetőséget kaptak doktori képzésre, így a testvéremmel magunk maradtunk Ecuadorban. Mindennemű megvált, lakás, pénz, kocs, szabadság, sok barát, mindennap buli. És mindig ott volt a közösség is, ahová vissza tudtam menni. Újra lelkigyakorlatra hívtak a hivatástisztázó körpöntből. Ekkor nagyon megérintett Isten, és kimondtam: nyitott vagyok a papságra.”

A következő lépés már az az olaszországi lelkigyakorlat volt, amelynek a végén kisorsolják, ki hová kerül misszióba. Geovanny Magyarországot húzta. 2015-ben érkezett hozzánk. Mint mondja, sok nehézségen van túl: a matematika és

a fizika után meg kellett küzdenie a filozófiával és a magyar nyelvvel is. „Nehéz volt. Bár láttam, hogy ez Isten terve, ez eleinte nem érdekelt, az első három-négy évben nem tanultam. Átmentem a vizsgákon, de nem vettem komolyan. Így próbáltam dacolni Isten akaratával. Olyasmit kellett tanulnom, amit nem szerettem, ezért volt bennem az ellenállás. Isten azonban lassan rávezetett, hogy jó a

Fotó: Lénárt Márton

szeminárium. Sokat adott a missziós év Budapesten, ahol rengeteg ismeretet szereztem, a magyartudásom is megerősödött. A diakónusszentelés előtt az előjárók úgy érezték, még hiányzik nekem valami, és újabb missziós évre küldtek, Debrecenbe. Az Út közösségéhez tartozó atyánál voltam. Nagyon sokat segített ez az időszak” – meséli.

Geovanny szeret Magyarországon élni, „érdekesnek” lát minket. „Már otthon vagyok vendég. Nekem itt van a családom, az Út közösségében.” Papi jelmondatát Jeremiás könyvéből választotta: „Mielőtt megformáltak az anyád méhében, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek.” „Sokszor ellenálltam, Isten mégis hívott, ő vezet ezen az úton. A folytatásban is megerősít, Isten megígéri, hogy a számba adja a szavakat. Nekem, akinek nehéz a nyelv, ez sokat jelent” – vallja Geovanny.

Luidimar Herrera Acacio:
Isten mindig válaszol, ha hozzá fordulunk

Luidimar Venezuelából érkezett. Családjával egy olyan félszigeten lakott, ahol egész évben harmincöt-negyven fok meleg van. Szerencsésnek mondja magát, hiszen együtt élhettek a szüleivel és a testvéreivel, biztosított volt a megélhetésük, mert édesapjának volt munkája. Nehéz feladatot végzett, egy olajfinomító tartályait festette. „Mindig dolgoztam” – mondja visszaemlékezve. A szülők katolikus szellemben nevelték a három testvér, édesanyja minden vasárnap elvitte őket a misére. Luidimar itt találkozott a Neokatekumenális Út katekizishirdetésével. Édesanyja és nagymamája is elment az első alkalomra, s hamar elköteleződtek. Édesapja is kíváncsi lett, hova jár a felesége, egyszer megnézte, és ő is ott ragadt, majd a gyerekeket is vitték a szentmisékre. Luidimar ekkor hat éves volt, azóta tagja az Útnak. Egy idő után a szülei elmaradtak a közösség alkalmairól, de nagymamája és nővére vele együtt kitartott.

Luidimar egy szalézi iskolában tanult, részt vett az iskola hitéleti programjain, de közössége továbbra is az Út volt. Amikor leérettségizett, dolgozni kezdett. A lelkigyakorlatokon rendre hallotta a kérdést, hogy ki az, aki hívást érez a papságra. „Eszemben sem volt ilyesmi. Könyvelőként jól fizető, magas presztízsű állásom volt egy nagykereskedőnél. Öt ember főnöke voltam, és kezdtem eltávolodni az Egyháztól” – meséli. A közösségbeli testvérei aztán el-

hívták egy ifjúsági találkozóra, amit párhuzamosan tartottak a krakkóival. Mindenféle kifogást keresett, nem akart menni, de végül beadta a derekát, és részt vett a találkozón. Az egyik pap előadása szíven ütötte. Arról beszélt, ő azóta boldog, amióta igent mondott Istennek. Luidimar úgy érezte, ő is ezt a boldogságot akarja megtapasztalni, és amikor kérdezték, ki akar szemináriumba menni, ő is felállt.

A következő lépés az olaszországi lelkigyakorlat volt, de Luidimar újra kifogásokkal fogadta a hívást,

mondván, se pénze, se útlevele nincsen. Az atyák és egy katekétacsoport segítségével aztán meglett az útlevel, és összegyűlt a pénz is. A lelkigyakorlaton azért imádkozott Istenhez, hogy olyan helyre küldjék, ahol spanyolul beszélnek, és ami messze van az otthonától. Szerette volna, ha valóban Istenre hagyatkozva kell megállnia a lábán. Magyarországra került, ami elég messze van a hazájától, de a nyelvvel meg kellett küzdenie. „Amikor a magyar ember külföldivel találkozik, tapasztalható benne egyfajta zártság, de ha meghallja, hogy magyarul szólnak hozzá, akkor megnyílik” – mondja. Luidimar kilenc éve él hazánkban. Eger mellett hosszabb időt töltött már Budapesten is, a Kis Szent Teréz-plébánián végezte a missziós évét.

Papi jelmondatával – „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngességben nyilvánul meg a maga teljességében” – azt akarja kifejezni, hogy Isten vezette, ő hívta el a papságra, holott ő minden erejével el akarta kerülni ezt. „Isten megmutatta nekem, ha az ember gyenge is, elég, ha engedi, hogy Isten vezesse. Ő mindig válaszol, amikor hozzá fordulunk. Nagyon jó, hogy megtapasztalhattam ezt.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

A BIBLIA ÜZENETE

Az apostolokra és a prófétákra
alapozott épület

2Tim 4,6–8.17–18; Mt 16,13–19

Ezen a vasárnapon az Anyaszentegyház két oszlopának, Szent Péternek és Szent Pálnak az ünnepét üljük. A főapostolokét, akik hősies, mégis esendő emberek voltak. Péter elsőként vallja meg Krisztust, de háromszor is megtagadja őt. Pál magát nem kímélve hirdeti az evangéliumot, de korábban üldözi az Egyházat. Kettejük kapcsolatában az egység mellett ott a feszültség is: a *Szentírás* tanúsága szerint vitába bocsátkoznak egymással. Mégis: az Úr éppen őket választja ki, hogy Egyházának alapjai legyenek. Az ünnep így nem csupán az ő személyükről szól, hanem magáról az Egyhásról, amely – ahogy az *Efezusi levélben* olvasuk – apostolokra alapozott épület (vö. Ef 2,20).

Ahogy Péter és Pál életében megfér egymás mellett a nemes lelkiület és az emberi gyarlóság, úgy van ez jelen az Egyházban is. Szent és ugyanakkor botrányokkal terhelt intézmény. Sokan emiatt eltávolodnak tőle – van, aki csak egyszerűen kikopik, mások hevesen szakítanak vele. Eszünkbe juthat Jézus kérdése, amelyet – bár nem a bűnön, hanem az igaz tanításon megbotránkozó – tanítványainak tett fel: „Ti is el akartok menni?” (Jn 6,67) Péter válasza ma is visszhangzik: „Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak” (Jn 6,68). Az apostolok ünnepe arra hív, hogy megerősödjünk az Egyház iránti hűségben, még ha botrányai fájdalmasan érintenek is bennünket.

Az Egyház nem pusztán emberi közösség. Maga Krisztus alapította azt. Így lehet rajta bármennyi szeplő, a mélyén mindig szent marad, és bár emberi közösség is, akár nemes, de

földhözragadt célokkal, elsősorban az üdvösségközvetítés eszköze. Istennel sokféle módon kerülhet kapcsolatba az ember. Az Egyház által kiszolgáltott szentségek azonban a biztos találkozás lehetőségét kínálják.

Sokan úgy vélik, hogy a hit dolgaiban nem lehet egzakt kijelentéseket tenni, mert mindenkinek megvan a maga igazsága. Krisztusi alapítása és apostoli mivolta nyomán azonban az Egyház annak tudatában tanít, hogy az Úr rábízta igazságát erre a közösségre, hogy közvetítse azt. Képviselőinek lehetnek ügyetlen megszólalásai, és vannak olyan kérdések is, amelyben nem az ő feladata irányt mutatni. Megbízatása alapján mégis fel kell szólalnia a hitet és az erkölcsi életet érintő ügyekben, akár konkrét társadalmi jelenségek kapcsán is.

Az Egyház a közös ünneplés helye. Bár különböző formában éljük meg vallásosságunkat, összekapcsol minket, és lehetőséget nyújt arra, hogy együtt ünnepeljünk. A hit magányosan nem élhető meg a maga teljességében; ezért az Úr közösségbe szólít. Az Egyház azonban nem csak befelé építkező közösség. Az evangélium örömhíre és a szolidaritás cselekedetei elválaszthatatlanok. Krisztus közösségvállalásra hív, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlására, amelyhez társakat is ad.

Szent Péter és Szent Pál apostolok ünnepén fedezzük fel az örömhírt abban az igazságban, hogy az emberi gyengeségek ellenére az Egyház Isten ajándéka, Krisztus teste, amely hív, megtart, küldetést ad és közösséget terem!

Dobszay Benedek OFM

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Ünnepek és jeles napok (78.)

Szent Pétert és Szent Pált a Görögkatolikus Egyház liturgikus szövegei is főapostoloknak nevezik. (Olykor eltérés található az egyes vagy többes szám használatában, de valójában a lényegen nem változtat, hogy apostolokról vagy főapostolokról szólnak-e a himnuszaink.) A sok-sok jelzőjük közül kiemelkedik az, hogy ők „az isteni igazságok hirdetőinek előjárói” voltak: Pétert úgy tiszteljük meg az egyik sztihirával, mint „az apostolok főnökét”, Pált pedig, mint „az apostolok legbuzgóbb tagját”. Szép és kifejező a következő megfogalmazás: „bár testileg ketten, de lélekben egyek voltak”. A liturgikus naptárunkban is együtt, egy helyen, egy napon szerepelnek: június 29-én. Hagymányunk szerint ez a nap a közös mennyei születésnapjuk, mert bár különböző módokon, de egy napon szüendtek vértanúságot.

A lényeg, hogy mindketten apostolok voltak. Szent Pétert „elsőként meghívott apostolként” emlegetjük a szövegeinkben, az Egyház szikla-alapjaként, ugyanis Jézus őrá építette az Egyházát (Mt 16,18). Szent Pál pedig a „választott edény” elnevezést kapta szentírási alapokon (ApCsel 9,15). Különleges meghívottként – tudjuk, őt már a feltámadott Jézus hívta meg és tette apostolává – magába fogadta a kegyelmet, amit aztán tovább is adott az embereknek. S valójában mindkettejük apostoli feladata ebben rejtezik.

Apostolok voltak, Krisztus apostolai: a szó eredeti értelmében küldöttek, követek, akik Krisztust hirdették és képviselték a világban. Érdemes felidézni, hogy milyen módon tették ezt a kezdet kezdetén. Péter apostol úgy gon-

dolta, hogy a krisztusi tanítás – és főleg életmód – oly magasztos, hogy arra nagyon elő kell készülni. Nem lehet akáarki Jézus követője és az Egyház tagja: előbb – előkészületként – zsidóvá kell lennie, hogy a Törvényt teljesíthesse. Egészen addig úgy vélekedett erről, amíg látomásban eligazítást nem kapott odafentről: az eleje leereszkedő lepedőben lévő mindenféle csúszómászó, tisztátalan állat fogyasztására kapott felszólítást („Rajta, Péter, öld le és edd meg!” – ApCsel 10,13). Ebből megértette, hogy Isten előtt nem számít a pogány és a zsidó ember közötti különbség: bárki lehet keresztény, akiben az erre való jó szándék megvan.

Pál pedig a „nemzetek apostola” lett. Térítő útjai során bejárta a Földközi-tenger akkori kultúrvidékét. Megtérítette az akkor „ethnoinak” nevezett pogány népeket. Tehát ő nem kívánta meg azt, hogy a kereszténységhez való csatlakozás előtt előbb zsidónak kell lenni bárkinek is, aminek külső jele a körülmétkedés volt, mert ez igazolta a szövetséghez való tartozást. A 49-ben tartott „apostoli zsinaton” rendezték végül az ügyet (ApCsel 15,1-29), ahol „összegyűltek az apostolok és presbiterek” (ApCsel 15,6). Ezen Pál Barnabással, Péter pedig Jakabbal együtt képviselték az eltérő álláspontjukat. Végül azonban közös megegyezésre jutottak: nem szükséges a körülmétkedés, miáltal a kereszténység nem vált a zsidóságon belüli „szektává”. Így lelkesen imádkozhatjuk a főapostolok ünnepén: „Magasztald, én lelkem, Pétert, a kősziklát és Pált, Krisztus Egyházának választott edényét”.

Ivancsó István

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

Az Eucharisztia tisztelete (170/10a)

Az Eucharisztia misztériuma szoros kapcsolatban áll a papi rend szentségével. Elmélkedéseinket a püspök és az Eucharisztia kapcsolataival folytatjuk.

Előjáróban a *Redemptionis Sacramentum* kezdetű dokumentummal ismerkedünk, amely így fogalmaz a megyés püspökökkel kapcsolatban: „A megyés püspök Isten misztériumainak első gondnoka, a rábízott részegyház egész liturgikus életének irányítója, előmozdítója és őre (moderator, promotor et custos). Ugyanis »a püspök az egyházi rend szentsége teljességének birtokában a legfőbb papság kegyelmének sáfára, különösen az Eucharishtiában, amelyet ő maga ajánl föl vagy gondoskodik följajánlásáról, amelyből az Egyház folyamatosan él és növekszik.«” (*Redemptionis Sacramentum*, 19.)

A püspök elsősorban dispensator és oeconomus (oikovóμος), de nem adminisztratív, hanem szentségi és lelkipásztori értelemben. A dispensator olyan személy, aki a javak és feladatok elosztására és szétosztására kap megbízást. Általában gondnoknak vagy sáfárnak fordítjuk. Az ökonómus szó intézőt jelent, aki megbízást kap a ház rendjének őrzésére. A püspökök ezen felszentelésükből fakadó szolgálatra kapnak megbízást – a II. Vatikáni Zsinat *Christus Dominus* dokumentuma alapján az emberek közül vétetve és az emberek javára rendelve (ex hominibus assumptos esse et pro hominibus constitui) –, hogy áldozatot mutassanak be a bűnökért. Szolgálatuk valójában fáradozás annak érdekében, hogy a Krisztusban hívők hűsvét misztériumát mélyebben megismerjék és éljék, különösen az Eucharisztia által úgy, hogy egy szorosan összetartó testté formálódjanak Krisztus szeretetének

egységében. Szolgálatuk módjáról is ír a zsinat: mindig emlékezzenek arra, hogy maguk is – ex hominibus pro hominibus – kötelesek példát adni a szentségre a szeretetben, alázatban és az egyszerű életvitelben (caritas, humilitas, simplicitas) (vö. CD 15; SC 41; CIC 387. k.).

Mindezek fényében érthető, hogy az Eucharisztia mint egyházalkotó szentség, a püspök hivatala és személyes, felelősségteljes erényes élete mintegy egybefonódnak úgy, ahogyan erről Antiochiai Szent Ignác is ír: „Azt tartsátok érvényes eucharishtiának, amelyet a püspök vagy megbízottja végez! Ahol a püspök megjelenik, ott legyen a sokaság, miként ahol Jézus Krisztus van, ott van a Katolikus [egyetemes] Egyház” (*A szmirnaiakhoz*, VIII,1.).

A fent elmondottakból fakad a püspök eucharisztikus lelkiségének hét tulajdonsága: 1. Jézus példájára imádságba mélyedve ’elvonul a pusztába’ (vö. Lk 5,16) – elmélyült istenkapcsolat, belső stabilitás és lelki érettség; 2. a közösség szolgálata (vö. Mk 10,45) – önatadás és alázat a vezetésben; 3. a Tanítás hitelesítője a Jézussal összeforrt életéből forrásozó személyes példája (vö. Mt 7,29) – bölcs és hiteles kommunikáció; 4. annak tudata, hogy Jézus megbízottjaként hordozója a tekintélynek és felelősségnek (vö. Lk 10,16) – fegyelmezett határozottság és következetesség; 5. az egység megteremtője és szimbóluma (vö. Jn 17,21) – integráló személyiség és békeszerzés; 6. erkölcsi hitelesség (vö. Mt 11,29) – önreflexió, önnevelés; 7. hosszantűrő és kitartó lelkiület (vö. Mt 23,37) – állhatatosság és türelmes pásztori jelenlét (vö. LG 26).

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Portugáliaiai Szent Erzsébet

Július 4.

II. Endre magyar király dédunokája, Árpád-házi Szent Erzsébet másodfokú unokahúga, III. Péter aragóniai király és Konstanz (a szicíliai király leányának) a gyermeke volt. A keresztességben harmincöt évvel korábban szentté avatott nagynénjéről, Erzsébetről kapta a nevét. Tizenkét éves volt, amikor férjhez adták Déneshez, Portugália királyához. Két gyermekük született: Alfonz, aki követte apját a trónon, és Konstanz, akit később IV. Ferdinánd, Kasztília királya vett feleségül.

Erzsébet mindenben névadó nagynénjét tekintette példaképének. Legendája szerint hasonló rózsacsoda is történt vele, mint szent elődjével. A házassága politikai okból jött létre, és nem tette boldoggá. Dénes kicsapongó életet élt, több gyermeke is született házasságon kívül. Erzsébet azonban mindent türelemmel viselt, úgy imádkozott és vezekelt férje megtéréseért, mintha szerzetesnő lett volna. Képes volt a teljes megbocsátásra, és férje törvénytelen gyermekeit is anyai szeretettel nevelte.

Amikor az utódlásra került sor, Alfonz föllázadt, mert apja az egyik törvénytelen fiát részesítette előnyben vele szemben. Erzsébet igyekezett kibékíteni apát és fiát. Férje meg-

neheztelt emiatt, azzal vádolta, hogy Alfonz pártjára állt, és száműzte egy faluba. Később azonban belátta tévedését, és kiengesztelte az asszonyt. Amikor Dénes súlyos beteg lett, Erzsébet végig mellette volt, és szeretettel ápolta: nem engedte át másnak a szolgálatot. És végül hatására a férje 1325-ben Istennel kibékülve halt meg.

Özvegyen maradvá teljesen az irgalmasság cselekedeteinek szentelte életét. Vagyonát és ékszereit eladta, árukat pedig szétosztotta a szegények és a kolostorok között. Belépett a ferences harmadrendbe, és zarándoklatokra indult. Gyalog ment el Szent Jakab sírjához Compostelába, majd visszavonult Coimbrába, az általa alapított klarissza kolostorba. Szerzetesi fogadalmat csak a halálos ágyán tett, hogy a jótékonytságban ne akadályozza a szegénységi fogadalom.

A kolostort utoljára akkor hagyta el, amikor békét közvetíteni ment a fia, IV. Alfonz és a veje, Kasztíliai Ferdinánd között. Estremozba érve magas láza lett, nemsokára meg is halt, lánya és menyé karjai között. Holtestét Coimbrába vitték. Sírja hamarosan zarándokhellyé vált.

L.K.

A hét liturgiája

C év

JÚLIUS 1., KEDD (Tihamér, Áron, Annamária) – Ter 19,15–29 – Mt 8,23–27.
JÚLIUS 2., SZERDA – SZŰZ MÁRIA LÁTOGATÁSA ERZSÉBETNÉL (SARLÓS BOLDOGASSZONY) ÜNNEPE (Ottó) – Szof 3,14–18 vagy Róm 12,9–16b – Lk 1,39–56 – **Énekrend:** Ho 176 – EE 641, Ho 176 – EE 276, Ho 139 – EE 643, Ho 178 – EE 251.
JÚLIUS 3., CSÜTÖRTÖK – SZENT TAMÁS APOSTOL ÜNNEPE (Kornél) – Ef 2,19–22 – Jn 20,24–29.

JÚNIUS 29., VASÁRNAP – SZENT PÉTER ÉS PÁL APOSTOLOK FŐÜNNEPE (Évközi 13. vasárnap) – Vigilia mise: ApCsel 3,1–10 (*Azt adom neked, amim van: a Názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!*) – Gal 1,11–20 (*Isten kinyilatkoztatta bennem Fiát, hogy hirdessem a pogányoknak.*) – Jn 21,15–19 (*Legeltesd juhaimat! Legeltesd bárányaimat!*) – Ünnepi mise: ApCsel 12,1–11 (*Most már biztosan tudom, hogy az Úr szabadított ki Heródes kezéből.*) – 2Tim 4,6–8.17–18 (*Az Úr megszabadít engem minden gonosz cselvetéstől, és mennyei országába vezet.*) – Mt 16,13–19 (*Te Péter vagy, és én neked adom a mennyek országának kulcsait.*) – **Énekrend:** Ho 211 – EE 646, Ho 211 – EE 274, Ho 144 – EE 648, Ho 275 – EE 364.
JÚNIUS 30., HÉTFŐ – A római Egyház első szent vértanúinak emléknapja (Pál) – Ter 18,16–33 – Mt 8,18–22 – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét.

JÚLIUS 4., PÉNTEK – Portugáliaiai Szent Erzsébet emléknapja (Izabella) – Ter 23,1–4.19; 24,1–8.62–67 – Mt 9,9–13.
JÚLIUS 5., SZOMBAT – Zaccaria Szent Antal Mária áldozópap emléknapja (Emese, Sarolta, Filoména) – Ter 27,1–5.15–29 – Mt 9,14–17.
JÚLIUS 6., ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP (Goretti Szent Mária szűz és vértanú, Csaba, Tilda, Izajás) – Iz 66,10–14c (*A próféta jövendölésében Jeruzsálem a Messiás országát jelképezi. Magát Jeruzsálemet megsemmisíti, és édesanyaként ábrázolja. A megjövendölt messiási országban béke uralkodik.*) – Gal 6,14–18 (*Szenvedéseit Pál apostol Krisztusért viseli.*) – Lk 10,1–12.17–20 vagy Lk 10,1–9 (*Jézus munkásokat hív aratásába, és hatalmat ad nekik az evangélium hirdetésére. Aki befogadja őket, Isten békéjét kapja jutalmul.*) – **Zsolozsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 220 – EE 677, Ho 220 – EE 149, Ho 126 – EE 598, Ho 273 – EE 361.

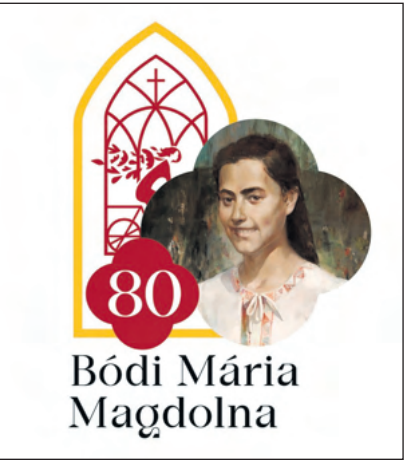
Énekeljük együtt Bódi Mária Magdolna himnuszát!

Nyolcvan nap múlva lesz a boldoggá avatás

A Veszprémi Főegyházmegye történelmének egyik legáldottabb eseményére készül: szeptember 6-án boldoggá avatják Bódi Mária Magdolnát, a hitvalló vértanút, akinek életpéldája ma is útmutató minden Krisztus-követő számára. Nyolcvan nappal az ünnep előtt különleges zenei pályázatot hirdet az érsekség. A felhívást az alábbiakban olvashatják.

Udvardy György érsek Bódi Mária Magdolna halálának, 1945. március 23-ának a 80. évfordulóján meghirdette a Bódi Mária Magdolna 80 tematikus évet. Ma ismét a 80-as szám szólít meg minket, hiszen már csak nyolcvan nap választ el bennünket az ünnepről, és egyre erősebben dobog a vágy: továbbra is készüljünk együtt, közösen, imádságban és akár énekkel is. Mire gondolunk pontosan ez utóbbival?

A lelki készülletünk egyik ajándéka a Bódi Mária Magdolna tiszteletére írt

himnusz, melynek dallama az ismert Ó, dicsőséges Asszonyosság... kezdetű himnuszé (Hozsanna 191.). A szöveg egyszerre idézi fel Magdolna földi életének küzdelmes, de teljes szépségét és az örök hazába vezető, a vértanúsággal megpecsételt útját. A szentmisében, a boldoggá avatáskor elsőként megszólaló himnusz méltó módon dicséri az ifjú szűz hitét, tisztaságát,

Boldog Bódi Mária Magdolna szűz és vértanú tiszteletére
(dallama: „Ó, dicsőséges asszonyosság...”, Ho 191.)

Teremtőjének háladalt naponta zengtek ajkai. Táplálták hálaénekét a Balatonnak habjai.	Apostolkodni hívja őt világba Szentlélek tüze.
Bódi Magdolna gyermeki, egyszerű lángoló szívét vitte világba, s hirdeti Krisztusban termő mély hitét.	Szépség, hiúság díszeit, hajában drága tincseket nem hord, helyette térdepel, s imádkozva nyer kincseket.
Othton és gyárban egyaránt szorgos munkára készíti lelke, mely vallja Ég Urát a munkában megsejteni.	Őrizte mindig gondosan a tisztaságot, mit kapott. Szűz tisztaságért így neki vértanú-pálma adatott.
Gyermeki szíveket vezet Jézushoz példás élete.	Dicsőség Jézusunk, neked, ki tiszta Szűznek vagy Fia. Atyádnak, s Szentlelkednek is, időközön túl, örökre már. Ámen.

egyszerűségét, reményét, bátorságát. A remény jubileumi évében még jobb kimondani, hogy Magdi életének

minden mozzanata az Eucharisztia, az önzetlen szeretet és az Istenre figyelő szolgálat gyümölcse.

A közös készüllet, a közös ima és a közös éneklés jegyében szeretettel szólítunk meg minden hívőt, plébániai közösséget, kórust, éneklő családot, baráti közösséget, hittancsoportot, hogy a következő hetekben tanulják meg és énekeljék el a himnusz, rögzítsék a felvételt, és küldjék el hozzánk – ezzel is tanúságot téve arról, hogy élő kapcsolatban vagyunk Magdolna Krisztus-szeretetével és a boldoggá avatás örömeivel. A beérkező felvételeket egy kórossá ötvözve jelenítjük majd meg a felkészülés utolsó heteiben.

Apró technikai információk: Kezdőhang: Esz Tempó: = 135 Felvétel: Acapella (hangszeres kíséret nélkül)

Beérkezési határidő: augusztus 20. A felvételeket a következő e-mail címen várják, vagy FileMail-en keresztül: sajtos2@veszpremiersekszeg.hu

Forrás és illusztráció:
Veszprémi Főegyházmegye

Örüljete az Úrban mindenkor!

Finta Zsolt váci egyházmegyes pap útja a szentelésig

Finta Zsolt a Háromszék vármegyei Kovásznán született, és nyolcéves volt, amikor szüleivel áttelepültek Magyarországra. „Két bőrrönddel a kezünkben hagytuk oda az otthoni életünket” – a családot a biztonságvágy és a magyar nyelvű oktatás lehetősége hozta Magyarországra. Zsolt úgy emlékszik vissza magára, mint egy mosolygós kisgyerekre: „Ézért a szüleim mindig engem küldtek kenyérért – Erdélyben még a nyolcvanas évek végén is ez a kenyérrendszer működött –, és én mindig kenyérrel, sőt, friss kenyérrel tértem haza.”

Klasszikus erdélyi minta szerint családjának egyik fele református, másik fele katolikus volt, de vallását nem gyakorolta egyikük sem, csak a nagymama. Zsolt már Dunakeszin, barátai révén került a Szentjánosbogar közösség közelébe. „Egy református keresztségem volt csupán, ezen kívül semmilyen hitéleti vagy vallásos tapasztalatom, de a nyitott szív mindig megvolt bennem. Akkor tájt újságíróként készültem, és amikor a barátaim bemutatták nekem Teresa Worowskát mint újságíró-műfordítót, aki világnézeti klubot vezetett, rögtön felkeltette érdeklődésemet. Elmentem, majd csakhamar azt vettem észre, hogy hétről hétre ott vagyok, sőt, néhány hónap múlva már Teresa mellett gitároztam a szentmiséken.”

Közben Zsolt sokfelét tanult: a Budapest Médiaintézetben publicisztikát, a Szegedi Tudományegyetemen kommunikációt, majd informatikus-könyvtár szakon diplomázott. Tanulmányai alatt aktívan részt vett a hitéletben is: „Egyre jobban vonzott az Úr. Jelentkeztem a hitoktatónál, hogy a hitjelöltek útjára szeretnék lépni. Az elsőáldozásomra a jezsuiták húsvéti missziójában került sor Taron, majd másfél év felkészülés után bérállkoztam, szintén a jezsuiták szervezésében” – emlékezik vissza.

Zsolt munkaválasztását is az elkötelezettsége határozta meg: „Egyértelmű volt számomra, hogy nem a pénz világa vágyom, hanem szolgálni szeretnék a gyerekek mellett. Már középiskolás koromban is visszajártam fociedzőként az általános

iskolámba, ahol később rendszergazdaként kezdtem el dolgozni, mellette pedig a gyerekeknek fociedzéseket vezettem. A nyaraim szabadok voltak, tudtam szolgálni a Szentjánosbogar-táborokban: 2005-ben került sor az elsőre, most nyaranta átlagosan három táborban veszek részt, idén már ez a hatvanegyedik tábor, amin ott vagyok. Milyen jó is lenne, ha az egész életem egy bogártábor lehetne!” Az Egyház mindennapi élete azonban nem bogártábor. „Valóban. Az élet szembeesített is ezzel. Hitre találásom nem tipikus: nem jártam ministrálni gyerekként, szüleim soha nem vittek templomba. Szinte már felnőttként találkoztam először a Jóisten-

ellesni, hogy a helyi plébános és a hitoktatók mi módon igyekeznek megszólítani az embereket. Sok ötlettel a tarsolyában készült a szolgálatra. „Tudom azt is – és ez a szakdolgozati témavezetőm, Kajtár Edvárd tanácsa is –, a teológiai könyveim, a továbbképzés lehetősége mindig hasznunkra válik. Az idősebb atyák azt szokták mondani, mi vagyunk az a generáció, akik majd utolsóként fogjuk bezárni a templomainkat. Engem ezek a megjegyzések nagyon szíven ütnek: nemcsak a templomok ürülnek ki, hanem a települések is elnéptelenednek. De az Egyház soha nem fogja elengedni az emberek kezét, és erre sok jó példát látni Magyarországon. Valószínű, hogy megmaradásunk érdekében új utakat is érdemes lesz majd keresnünk.”

Zsolt a központi szemináriumban készült a papságra. Idősebb fejjel ült csak be az iskolapadba, de nem bánta, hogy az intézményben a teológiai tanulmányok magasfokú elsajátítására esett a nagyobb hangsúly. „Engedtem, hogy formáljon az Úr, örültem, hogy idősebb emberként újra tanulhatok, és közösségben élhetek. Mint főduktor, igyekeztem sok közösségséget vinni az életünkbe. Például találkozókat szerveztem, ahol

a Szent Ignác-féle examen módszerével imádkoztuk át az elmúlt időszakot, amikor arra figyelhettünk, hogy hol találkoztunk a Jóistennel vagy hogy mikor volt nehezebb őt észrevenni, és hogy merre haladjunk tovább. Valóban közösségként működünk, és én sok kegyelemmel gazdagodtam a tanulmányaim éve alatt.”

Zsolt jelmondatválasztását – „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” – aligha kell magyarázni. Belőle valóban sugárzik az öröm: „Míg a civil életben dolgoztam, egész nap túlszorduló öröm volt bennem, amikor szentmisével kezdhettem a napot. Most ugyanígy folyamatos örvendezést jelent számomra az elhívásom a papságra, az a tudat, hogy mások szolgálatára lehetek. Ezt az örömet kell közvetítenem mások felé!”

Trauttwain Éva
Fotó: Lambert Attila

A bajba jutott emberekért

Megújította együttműködését a szombathelyi karitás és a Vas Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság

A Szombathelyi Egyházmegyei Karitás és a Vas Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság vezetői együttműködése új alapokra helyeződött: egy már meglévő, 2014-es együttműködést újított meg a két szervezet június 17-én.

Kiss István, a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás igazgatója és Bognár Balázs tűzoltó dandártábornok, a Vas Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság igazgatója az együttműködés aláírását megelőzően a megállapodásban foglaltak átbeszélésére szakmai egyeztetést tartott. Bognár Balázs elmondta, hogy a két szervezet közös célja a bajba jutott emberek segítése, amihez mindkét szervezet készségeire egyaránt szükség van. Beszámolt róla,

dásra és munkára ösztönözhetik a két szervezetet.

Kiss István igazgató is támogatásáról biztosította a másik felet a katasztrófavédelmi gyakorlatokban való közreműködéssel kapcsolatban, mindezek mellett vállalta, hogy az igazgatóság szakmai rendezvényein és workshopjain szakmai előadásokat tart a karitás. A szóban elmondottakat a vezetők az együttműködési megállapodás aláírásával megerősítették, majd kézfogással pecsételték meg, bízva a jövőbeni folyamatos együttműködésben és egymás munkájának támogatásában.

A Vas Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság, valamint a szombathelyi, a sárvári és a körmenyi katasztrófavédelmi kirendeltségek és a hivatásos tűzoltó-parancsnokságok állománya az elmúlt napokban

hogy az igazgatóság vállalja a karitás rendezvényein szakmai előadások tartását. Hozzáfűzte: kiterjedt és elhúzódó káresemények alkalmával is számítanak a szociális szolgálatást nyújtó szervezet szerepvállalására. Az igazgató több olyan programot is felvázolt, amelyek az elkövetkezendő időszakban közös gondolko-

csokoládét gyűjtött, amit Bognár Balázs tűzoltó dandártábornok adott át Kiss István igazgatónak. A csokoládé a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás szervezésében megvalósuló nardai gyermektáborba kerül, ami a jövő héten kezdődik.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Mindent ajándékba kaptunk

Interjú az aranymisés Erdő Péter bíboros, prímással

(Folytatás az 1. oldalról)

– **A Piarista Gimnázium hogyan formálta életét, személyiségét? Hogyan és mikor döntötte el, hogy pap szeretne lenni?**

– Az első érzések, hogy nem volna-e nekem is erre hivatásom, még gimnazista korom előtt fordultak meg bennem. Akkor még szó sem volt elhatározásról, inkább csak érdeklődésről. A lelkiezetőm adott könyveket, de sosem mondta, hogy legyek pap. Lehet, hogy akkor megijedtem volna ettől. De a lelki olvasmányok sokat segítettek, a piaristáknál pedig már komolyan, megalapozottan, rendszerbe foglalva ismertük meg a hitünket és az Egyház életét. És nem akárkiktől, hanem olyan emberektől, akik a koruk legmagasabb színvonalán értették a dolgokat. Jelenlét István tanított három évig hittanra, egy évig pedig Medvigy Mihály tanár úr.

– **Esztergomban, majd Budapestén, a Központi Papnevelő Intézetben készült a papságra. Kik segítették a készülétkben?**

– Januárban szereltem le, tehát februárban kezdtem Esztergomban a második félévben az első évet, és a félév során magánvizsgákon letettem az első félév vizsgáit, a második félévet pedig rendszeren a nyár elején, tanév végén. Örömmel, érdeklődéssel tanultam. Nagyot segített, hogy a gimnáziumban jó latintanáraim voltak – ezt természetesen nem mindenki mondhatta el magáról. Sokan jöttek olyanok, akik előtte nem tanultak latint, voltak, akiknek a hittani felkészítése sem volt olyan alapos. Ezzel együtt a filozófiát, a biblikus ismereteket már ott, Esztergomban kezdtem érdeklődéssel tanulmányozni. Aztán másodévtől Budapestén voltam, tehát a Hittudományi Akadémián, mint a központi szeminárium növendéke. Az egy kulturális nyitottabb, szabadabb légkörű helyzett volt, de teli rengeteg érdeklődéssel. Teli olyan kispaptársakkal is, akik abban versenyeztek egymással, hogy mit olvastak a múlt héten, mi volt a legnagyobb élményük, akár kulturálisan, akár a teológiában. A könyvtárba jártak nyugati folyóiratok – az is egy külön feladat volt például, beletanulni a német teológiai szaknyelvbe. De én azt nagy szorgalommal végeztem, és közben persze tanultam nyelveket, közben kiszótáraztam a cikkeket, ha volt olyan kifejezés, amit nem ismertem, megtanultam.

Akkor a Hittudományi Karon nívós, jó tanáraink voltak, többen közülük még a háború előtt végeztek – Fegyváry József például, akitől az egyháztörténelmet tanultuk –, de azt hiszem, hogy mindenkitől értéktes dolgokat kaptunk. Emberileg is, a diákok felé, ők nagyon is kedvesek, segítőkészek voltak. Kosztolányi István tanár úr például – aki az *Újszövetséget* oktatta azokban az években – rendkívül türelmes, kiváló pedagógus volt. Feltételezték, hogy már tanultunk gö-

rögül, de ő azért szép lassan az újszövetségi görögöt is megtanította nekünk. Ha szívességet kértem tőle, például fordításokat készítettem Cusanusról, ő volt az, aki kedvesen elvállalta, hogy ellenőriz nekem a szöveg helyességét.

Nagyon sokat segített Nyíri Tamás is. Előadásai olyan vonzóak voltak, hogy még az ELTE-ről is jöttek át hallgatók, úgy-hogy mindig tele volt a terem. Kitűnő előadó is volt, nem csalódtak, akik hallgatták.

De mondhatnám Timkó Imrét, a későbbi görögkatolikus püspököt is. Ókeresztény egyháztörténelmet és patológiát tanított nekünk. Látszott, hogy ott-hon van ezen a területen, a memóriájában vannak ezek az ismeretek, szabadon, kreatívan dolgozott velük, és ez vonzó volt. Azt hiszem, hogy a mai kornak – tehát nem az akkori időnek, hanem a mai kornak – a szellemi áramlatait is előre látta. Igen tehetséges ember volt; egyébként édesapám felett járt valamikor a budapesti bencés gimnáziumba.

Voltak fiatal, kezdő tanárok is. Tarjányi Béla akkor kezdett el tanítani bennünket, akkor még *Őszövetségre*. Később ment át az Újszövetségi Tanszékre. Majdnem mindenki, akivel ott találkoztam, pozitív élményt hagyott bennem.

Jók voltak a könyvek is, amiket ajánlottak. Szennay András például, aki az alapvető hittant tanította, akkor még Albert Langnak a *Fundamentálteológiáját* ajánlotta nekünk is. Lényegében annak a gondolatmenet szerint adta elő az anyagot. Abban az időben nemzetközi szinten is a legelfogadottabb standard mű volt erről a témáról. Tehát a képzésünknek még a korszerűségében sem volt lemaradás. Inkább azt mondhatom, amit egyszer egy német paptól hallottam, hogy egészséges diétán éltünk. De ami hozzáférhető volt, azt próbáltuk megismerni.

– **Bíboros atya a kultúra, a kőnyvek embere is. Honnan ered ez a szeretete a könyvek iránt, és miért fontos egy pap életében, hogy szeresse az írott szót, s ne fáradjon bele az olvasásba, tanulásba?**

– Alapvetően nem tudom, hogy honnan ered, de biztos van benne családi örökség. '56-ban a lakásunk kiégett, és édesapám nagyon rosszul érezte magát, hogy nem lehet igazán jó könyveket kapni. Az ötvenes években Magyarországon nem mindent lehetett kiadni, még a nemzetközi profán irodalomból sem, nemhogy vallási témából. Ezzel együtt, én azt hiszem, nem is maguk a könyvek – jó, becslőm a szép köteteket vagy az értékes illusztrációkat –, de igazán a tartalom az, ami engem mindig érdekel. Rányítja az ember lelkét a világra. Engem mindig az érdekelt, hogy miben hiszek, miért hiszek, és mit akarok ezzel a felismeréssel, ami él bennem. Nekem ehhez mindig kellett-

tek az igazságok. Kíváncsi voltam a dolgok történetére Jézus Krisztusig menően és azelőttől. Kíváncsi voltam, hogyan fogalmazódtak meg a történelem során hitünk alapigazságai. Mire épülnek? Erre ma is kíváncsi vagyok. Amikor egy-egy ilyen téma előkerül,

elhozta nekem ajándékba. Kicsit gondolkoztam rajta, hogy tulajdonképpen kié volt az a kehely, a plébániáé vagy a plébános uré; mindenesetre örömmel használtam utána évekig, és ma is megvan ez a kehely. Ha a plébániáé volt, szívesen visszaadom nekik.

akkor mindig magamat hallgatom először, hogy miben is hiszek én ezzel kapcsolatban. És amiben hiszek, azt miért hiszem el. Nos, ha magamnak megnyugtatóan tudok választ adni – ami persze az ember életében változhat, mert változik a kultúrája, változnak a tapasztalatai –, ami magamnak akkor megnyugtató, azt el merem mondani másoknak is, mert én is mai ember vagyok. Tehát bízom abban, hogy megértik. Lehet, hogy nem fogadják el, de megérteni megérthetik.

– **Ötven éve Budapestén, a Bakáts téri templomban szentelte pappá Lékai László. Mit jelentett, hogy a plébániatemplomban szentelték? Hogyan emlékszik vissza rá, miben volt más, mint ma egy papi pálya kezdete? Milyen újmisés kelyhet kapott?**

– Papszentelésem idején, azaz 1975 júniusában Lékai László még nem volt bíboros. De tudnivaló volt, hogy esztergomi érsek és bíboros lesz hamarosan. Ő volt egyházmegyénk főpásztora. Elve volt, hogy ne csak az esztergomi bazilikában legyen papszentelés, hanem esetleg a Palócföldön – mondjuk, Mátyásrébely-Szentkúton – és Budapestén. Ő így mondta: hogy lássák az emberek, hogy van ilyen. Tehát hivatásgondozási szempontból fontosnak tartotta, hogy az embereknek legyen egy élményük, találkozzanak a szenteléssel. Erre Budapestén a növendékeknek a saját lakóhely szerinti plébániatemplom adódott mint színhely. A Bakáts téri templom szép templom, Ybl Miklós tervezte. Annak idején is elég sokan jártak oda, tehát nagyon szép ünnepséget tudtak ott rendezni, és én örömmel elfogadtam ezt a lehetőséget.

Az újmisés kehelyről annyit kell tudni, hogy a Bakáts téri plébánián volt egy kehely, szerintem a 20. század elején készülhetett, elég szép, de nem különösebben díszes darab, amit a szentmise után visszavittek a helyére. Jóval később, amikor már érsek voltam, a Bakáts téri plébános

Mindenesetre szeretettel őrzöm, itt van az egyházmegyei központban.

– **A dorogi kápláni évek hogyan formálták az életét?**

– Dorogon azért ürrült meg a kápláni beosztás, mert az elődöm Blanckenstein Miklós volt. Miklós igen aktív ifjúsági lelkipásztor volt, és ez feltűnt a hatóságoknak is. De hát 1975-ben pusztán ezért egy papot már nem vittek el a börtönbe. Tíz évvel korábban esetleg igen, de ekkor már nem. Hát mit csináljanak vele? Behívták katonának, főlstenelt papként. Megürrült tehát a plébánia, de tudtuk azt, hogy ez olyan hely, ami szem előtt van. Ugyanakkor Dorogon nem volt nagy a hitélet, éppen azért, mert a lakosság összetétele, a foglalkozás, az atmoszféra nem volt különösebben vallásos. Persze voltak azért régi vallásos családok, az odaköltözöttek között is olyanok, akik hívők voltak. Tehát volt teendő, munka, nagyon szép szolgálat volt; azt hiszem, hogy hálás lehetek mindazoknak, akikkel ott találkoztam. Ugyanakkor az ott töltött két év alatt az is elvárás volt, hogy írjam meg a diszsertációm, és doktoráljak le Pestén. Lékai bíboros úr még azt is mondta, hogy „ez pont jó lesz, mert közel van Budapesthez, le tudsz doktorálni”. Ebben benne volt a feladat, hogy tegyem is meg ezt.

– **Római tanulmányai, későbbi oktatói tevékenysége, a Szent Péter-bazilikában történt püspökké szentelése, majd bíborossá kreálása miben alakította az életét, szolgálatát, személyiségét?**

– Nagyapám, aki iskolaigazgató volt, azt szokta mondani, hogy a tanítónak, a tanárnak van a legnagyobb hatása az emberekre. Nagyobb, mint egy közszereplőnek, nagyobb, mint egy írónak, mert rengeteg ember őrizi az emléket, amit tőle kapott. Én is ezt az élményt szereztem meg Rómában, először a három évi egyházi tanulmányok ideje

alatt a Lateráni Egyetemen, később pedig '86-tól, amikor visszatértem, a Gregorianán, az oktatás során. Olyan tárgyakat is tanítottam, amelyek kötelezőek voltak, tehát sokan vettek részt a kurzusokon. És mind a mai napig püspökök, érsekek a széles világból rám köszönnék, hogy ők is hallgatták az előadásaimat, nálam vizsgáztak, és örömmel fedezem fel, hogy tényleg. Ilyen értelemben ez nagyon széles tapasztalat volt, és az is, hogy találkozni lehetett a világ minden részéből érkező papokkal, szerzetesekkel, diákokkal. Más és más volt az előképzettségük, más és más volt az a problémakör, amire ők akár az egyházjog, akár a teológia területén választ kerestek. Ilyen értelemben az ember egy kicsit beletanult, beleértett a világ-egyházba, és ez nagyon hasznos volt.

– **Életének egyik fő munkája a II. Vatikáni Zsinat tanítása alapján az 1983-as, jelenleg is hatályos Egyházi Törvénykönyv magyar nyelvű gondozása. Hogyan hatott az életére a kánonjog, és miért döntött úgy, hogy ezen a fontos területen is kimagaslóan szolgálja az Egyházát?**

– Gondolom, lehetett valami, ami engem a joggal összekötött, már az édesapám szellett ilyen témákról. A szemináriumban azt vettem észre, hogy van egyfajta vita – a zsinat utáni időket éltük – arról, hogy kell-e egyházjog, nem kell-e egyházjog, s ha kell, akkor az milyen legyen. Az *Egyházi Törvénykönyv* reformja idején történt mindez. Sokan azt mondták, hogy persze, biztos kell, csak azt nem tudjuk, hogy most éppen mi van hatályban. Ezt még az egyházi vezetők sem nagyon tudták, hanem azt gondolták, hogy szükség van valakire, aki ezekben naprakész, biztos eligazítást tud adni. Tehát ez egy gyakorlati szükséglet volt.

Engem az is érdekelt, hogy mi a teológiai értéke az egyházjognak, az Egyház egysége szempontjából mi a funkciója. Lehet-e egyházjog nélkül az Egyház, egyáltalán működhet-e anélkül. Ezekben nagyon fontos megerősítő ismereteket és tapasztalatokat szereztem Rómában. Azzal a meggyőződéssel tértem haza, hogy nincs Egyház fegyelmi struktúra nélkül. Ha kimondom azt a szót, hogy Egyház, már egy intézményt nevezek meg – tehát pusztán spirituális, testetlen, társadalmi vonatkozás nélküli Egyház nincsen. Nem pusztán egy gondolati irányzat a kereszténység, hanem kezdetől fogva közösség. Jézus tizenkét apostolt választott ki, mint a régi választott népnek a pátriárkái. Ő valóban olyan módon szervezte a követőit, hogy még a feltámadás után is megkérdézték tőle: most állítod helyre Izrael országát? Tehát gondolhattak arra, hogy itt komoly szervezkedés folyik.

És ez magának Jézusnak a személyére mutat vissza. Természetes, hogy akkor tanulmányozni kell a kezdeteket, az első századokat, és így tovább, végig. Ez valóban érdekes élmény volt, és ezzel a tudattal érkeztem haza.

Érdekelt az is, hogy a régi egyházjognak, akár a középkori egyházjognak, Magyarországon milyen emlékei maradtak fenn. Kéziratok kódexeket kutattam, amelyekből szintén született publikációm. Unikumnak számított, mert Magyarország nem az ilyen emlékeknek az őrzőhelye: itt volt török pusztítás, itt volt nagyon sok minden, ami a nagy részét megsemmisítette ennek az anyagnak, de még így is sok mindent lehetett találni.

Aztán a másik dolog, ami lebilincselte, hogyan sarjadt ki a jogi norma a társadalomból, a közösség életéből. Hogy is van ez a szokásjogi norma, a közösségi élet, a népszokások világa? Különösen Franciaországban volt már ennek egyfajta jogszociológiai irodalma, ami engem nagyon érdekelt. Azt láttam, hogy itthon is igény van rá, szükség van rá. Át kell adni, ha tetszik, iskolát, iskolákat kell teremteni. Úgy éreztem, ha hazajövök, akkor ez egy felelősség lesz.

– **Mit választott papi jelmondatául, és ha ötven év távlatából visszetekint erre, ma hogyan látja?**

– Amikor pappá szenteltek, arra gondoltam, hogy nekem a görögkatolikus szentmisék nagy élményt jelentettek. Ott a szemináriumban erre henteente egyszer volt lehetőség. Engedélyt kértünk, hogy latin kispap létünkre elmehezzünk arra. Én mindig eljártam rá: tetszett az ének, tetszett a szertartás szövege, például a felajánlás imádságban ez a mondat, hogy „Tieidet a teidből néked ajánljuk fel mindnyájunkért és mindenekért”. Természetesen a ma is használatban lévő első római misekánonban is szerepel ez a gondolat. Nem szó szerint így, de akkor engem a görög liturgia fogott meg, és azt gondoltam, hogy minden, amit kaptunk – az életünk, az összes lehetőségünk –, az Isten ajándéka. Mit tehetünk vele jobbat, mint hogy neki ajánljuk fel? Ez volt az alapgondolat, amikor ezt a mondatot választottam. Ez egyébként ma is teljes mértékben az élményem, és hálás vagyok azért a sok lehetőségért, amit az élet Isten kegyelméből megadott.

– **Ha a papi életére rátekin, mely papokra gondol vissza hálás szívvel?**

– Nagyon sok mindenkire. Ez is egy különleges kegyelem, ajándék, hogy ilyen papokkal találkozhat az ember. Voltak köztük olyanok, akik még ministránsként tanítottak vagy vezettek bennünket. Arnold László például a józsefvárosi templomban, az ötvenes évek legvégén. Nagyon lebilincselő ember volt, aki megragadta a figyelmünket, és át tudta adni a

▶▶▶

gyerekeknek a hit élményét. Aztán Papp Ferenc, aki ott plébános volt, és felkészített minket az elsőáldozásra, bérmlásra.

Idős papként ismertük meg, de a szüleim baráti köréhez tartozott Molnár Frigyes, Frici bácsi, aki valamikor Mihalovics Zsigmondnak volt a káplánja. Mihalovics Zsigmond bácsi pedig az édesanyámnak volt a keresztpapja. Frici bácsi volt az, aki bennünket, remegő lábú és nem sokkal az első gyónás után újra gyónni merészkedő gyerekeket azzal biztatott, amikor beléptünk a gyóntatószékbe – még el sem kezdtünk mondani semmit –, hogy megdicsért, amiért eljöttünk gyónni. Tehát mindjárt másképpen állt hozzá az ember ahhoz a helyzethez. Aranyos ember volt, és azon a kis plébánián, ahol ő Budapesten működött 1944-ben, több ezren keresztkedtek meg, és ezáltal meg is menekültek az üldözéstől. Utána viszont, aki tényleg csak félelemből tette ezt és jelentkezett, az visszairatkozott az eredeti hitközségébe, és ezt is lelkiismeretesen bejegyezte. Frici bácsi lebilincselő egyéniség volt.

Mihalik Imre a bécsi Pázmáneumban végzett, kitűnő papja volt az egyházmegyének, de az én gyerekkoromban ő már állami vonalról el volt tiltva a papi működéstől. A Szentkirályi utcában lakott egy al-bérletben, és valahova járt misézni. Hittanból foglalkozott velünk, különösen a kisebb testvéremmel, én pedig franciaórára jártam hozzá. A baráti családok, akik közösséget alkottak egyébként, őt tekintették a papjuknak, és küldték hozzá a gyerekeiket különböző nyelvorákra. Nagyon hálás vagyok, mert megszerettette velem a francia nyelvet.

Kitűnő papokról beszéltem korábban is, például Futó Károly atyáról, vagy a Bakáts téren működő más papokról. Voltak ott kiváló káplánok rajta kívül is. Például Zimónyi János, Kiss György; a még élők közül Györgydeák Márton atya is ott működött.

A piaristáknál majdnem minden tanáromra nagy szeretettel emlékezem vissza. Fekete Antal az osztályfőnököm volt. Őt sokan szigorú embernek tartották, és félték is tőle. Én nagyon szerettem. A magyar nyelv és irodalmon kívül tőle tanultunk például stilsztikát. Ami azt jelentette, hogy megtanultunk kerek mondatokban és szinte irodalmi nívón fogalmazni. Persze az irodalmi nívó és az irodalmi tehetség azért kettő. Annyira belelkesedtem, hogy jelentkeztem irodalomszakkörre is. Hittanszakkörre ügyis jártam. Az irodalomszakkört Jelenits tanár úr vezette. Voltunk nyolcan-tizen ebben a csoportban, és az volt a feladat, hogy mindenki írjon egy novellát, egyik alkalommal az egyik, másik alkalommal a másik olvassa fel, és ezt bírálni kell, persze az ő vezetésével. Olvaszt is egyik, másik, én már készültem is a magaméval, aztán felolvasta az Esterházy Péter is. Ez volt az az alkalom, amikor azt mondtam, hogy én illet biztosan nem fogok tudni írni. Többet nem mentem oda. Megmaradtam a hittanszakkörnél.

Tényleg kiváló képzést kaptunk, és emberileg is azt mondhatom, minden tanárunkon érződött, hogy a hivatásának él. Pogány János például, akiről azt mondták egyesek, hogy rettegett matematikatanár volt. Én nem rettegettem tőle, mert pedagógiai zseni volt. Egy-két óra alatt a fél év anyagát el tudta magyarázni. Utána már

csak a gyakorlás következett. Az, hogy Isten kegyelméből Pogány Jánosnál jelesre érett-ségiztem matematikából, engem is meglepett, de hát így

Erdő Péter a pappászentelési miséjén (a képen baloldalt) a budapesti Assisi Szent Ferenc-plébániatemplomban, az oltárnál középen Lékai László szentelő püspök (Fotó: Esztergom-Budapesti Főegyházmegye)

történt. A kedvenc tantárgyam mindig a történelem volt.

Közben azért megismer-tem más papokat is, szüleim baráti társasága révén. Például Ritter Márton egri papot, aki Mihalik Imre barátja volt, vagy később Lénárd Ödönt. Amikor szabadlábban volt, sokszor a mi lakásunkban találkoztak össze. Kicsit félelmetes volt hallani, hogy az atyát, aki ide szokott járni, letartóztatták, elítélték. Sokat imádkoztunk is érte.

Voltak olyan papok, akiket békepapnak mondtak, de velünk nagyon rendesen viselkedtek. Akár a Bakáts téri plébánosra, Draskovits Károlyra, akár Kardos Józsefre nagy szeretettel emlékezem vissza. Ők is érezték, hogy fontosak a papi hivatások: Draskovits Károly egyszer bejött az esztergomi szemináriumba, hogy engem meglátogasson, és hozott ma-

gával egy nagy kartondobozt. Ebben annyi tábla tejcsokoládé volt, ahányan voltunk a szemináriumban. Akkor még elég sokan. Volt külön egy helyi-

ség, ahova mindenki letehet-e az ennivalót, amit ajándékba kapott a szüleitől, rokonaitól. Volt, aki őrizgette, és csak maga járt rá, mások viszont feltették az asztalra, és mindenkit megkínáltak. Ilyen volt akkor még a helyzet; nem volt valami kíváló a kosztunk. És akkor jön egy pap, és mindenkinek hoz külön egy teljes tábla csokoládét; az egy szuper jó élmény volt.

Visszatérek a tanáira: Zemplén György püspök úr például – ha lehet intelligensen órát adni vagy rektori exhortációkat tartani, az ő volt. Megszólalásai mindig magas színvonalúak voltak. Azt hiszem, ezen a vonalon nagyon sokat kaptam. Aztán amikor kimehettem Rómába tanulni, szintén azt mondhatom, hogy kiváló tanáiraik voltak. Volt egy nagyszerű és jó pedagógiai érzékű domonkos professzor,

José Castañónak hívták, akinél a házasságjogot meg a szentségi jogot tanultam. Most látom örömmel, hogy Leó pápa nála doktorált a másik egyetemen,

az Angelicumon, a domonkos egyetemén. Kicsi a világ.

– Az elmúlt évtizedek papi, majd főpásztori szolgálata a magyar és az egyetemes Egyházat is gazdagította. Mit üzenne a papságra készülőknek, milyen lelkülettel és miért vállalják ezt a szent szolgálatot?

– Azért, mert az életet az ember ajándékba kapja, és azt úgy kell felhasználni, hogy ez a legfontosabb. És annál fontosabb nincs, mint hogy ráébredjék az ember a többiekkel arra, segítse őket abban, hogy megtalálják a hivatásukat. Azt a hivatást, ami az örök boldogságra szól. Ettől a remény vallása a kereszténység. Nem földi dolgokban reménykedünk, földi sikerekben vagy gazdasági eredményekben – az is szép, ha megvan –, hanem az örök életben és az örök boldog-

ságban. Ez lehet, hogy nagyon valószínűtlenül hangzik, de aki ebben hisz, annak már itt a földön megváltozik az élete. Ezt továbbadni – ennél fontosabb feladat a világon nincs.

– Ötven év fontos időszak egy ember életében. Hogyan tekint vissza az elmúlt évtizedekre, hogyan készül a hálaadásra, milyen kérések vannak a szívében?

– A hálaadás az maximális, de a kérések közül az első az mindig a bocsánatkérés az elszalasztott lehetőségeikért, hogy nem mindent használtam fel úgy, ahogy azt kellett volna. Ahogy mondani szokás: gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással. Sokat vét az ember a hivatás gyakorlása során is. Azt hiszem, erőt is kell kérnem a maradék időben a továbbiakra. Mert még mindig van lehetőség, és ezért hálát kell adni. Hálát kell adni mindazért, ami sikerült, mert az is ajándék. Az ember nem tesz semmit a maga erejéből. Nem terveztük meg magunkat, nem építettük fel magunkat, mi nem tárgyak vagyunk. Saját magunkat és életünket is ajándékba kapjuk. A hivatást is ajándékba kapjuk. Az életünkben számos helyzetet ajándékba kapunk. Tehát ez az évforduló is a hálaadás ideje kell hogy legyen. Ez az, ami engem most teljességgel foglalkoztat, és ez az, ami eltölti a szívemet.

– Végül engedje meg, hogy az Olvasók nevében csatlakozunk a hálaadásához életéért, hivatásáért! A Jóisten gazdag áldását kívánjuk életére és szolgálatára. Imáinkban hordozzuk bíboros atyát és szándékait!

Kuzmányi István
Fotó: Lambert Attila

Jézus irgalmas szeretetét adta az embereknek

Lambert Zoltán gyémántmiséje

A budapest-városmajori Jézus Szíve-plébániatemplomban június 15-én, a Szentháromság vasárnapján a templomban ötvenkét évig szolgáló Lambert Zoltán érseki tanácsos, protonotárius kanonok mutatott be koncelebrált ünnepi gyémántmisét pappá szentelésének hatvanadik évfordulóján. Vele koncelebrált Forgács Alajos, a templom jelenlegi plébánosa, illetve a paptestvérek és diakónusok. A templom teljesen megtelt.

út, és mennyi minden történt ezalatt a nagyvilágban! Ám az keveseket érdekel, hogy mennyi minden történik a lélekben, egy pap szívében hatvan esztendő alatt. „Ünnepi öröm tölti el a szívünket, a miénket is, akiknek megadatott az az ajándék, hogy ismerhetünk téged, Zoltán atya! – fordult az ünnepelthez a szónok. – Azt gondolom, az igazi ünnep, az igazi öröm a te szívedben van. A gyémántmisés pap öröme, hogy Isten kiválasztotta, elhívta, elküldte őt. El kellett hinned az évtizedek során, hogy bár átérezhetted, »Uram, nem vagyok méltó«, de mégis igaz, hogy Isten küldötte vagy, immár hatvan esztendeje. Az igazi öröm az, hogy Isten szeret, és

meghívott munkatársának.” A templom plébánosa idézte a gyémántmisére eljött híveknek ajándékozott emléklap hátoldalára Lambert Zoltán által írt sorokat, papi jelmondatát: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...” (Mt 20,28) „Zoltán atya, ez a szolgálat azóta sem szűnt meg, ennek példája egész életed.”

Forgács Alajos röviden ismertette Lambert Zoltán lelkipásztori pályafutását az 1965. június 20-ai pappá szentelésétől kezdve, bár, mint mondta, az életrajzi adatok csak a keretét adják egy ember, így a pap életének is. Amögött Isten gondviselő szeretete áll. „Isten a sorsunk, ahogy azt Zoltán

atyá fogalmazta, ő annyira a miénk, amennyire belekapaszkodunk.” Mint mondta: Lambert Zoltán élő kövekből építette a Szentlélek templomát itt, a Városmajorban: a Városmajori Katolikus Ifjúsági Egyesület (VáKE) megalapítása, a rengeteg zarándokút, amelyek a lelkek épülését szolgálták, ennek bizonyítékai. Forgács Alajos József Attila *A számokról* című versét idézte: „Tanultátok-e a számokat? // Bizony számok az emberek is, / Mintha sok 1-es volna az irkában. / Hanem ezek maguk számolódna / És csudálkozik módfelett az irka, / Hogy mindegyik csak magára gondol, / Különb akar lenni a többenél, / S oktanul külön hatványozódik, / Pedig csinálhatja a végtelenségig, / Az 1 ilyformán mindig 1 marad / És nem szoroz az 1 és nem is oszt. // Vegyetek erőt magatokon / És legelőször is / A legegyszerűbb dologhoz lássatok – / Adódjatok össze, / Hogy ropant módon felnövekedvén, / Az Istent is, aki végtelenség, / Valahogyan megközelítsétek.” „És mindig is ez volt a célod: összeadódva közösséget formálni – tette hozzá a szónok. –A rád bízottakat a Szentháromságos Isten – akit ma ünneplünk – szeretetközösségében tudni. Küzdöttél korunk

nagy kísértése, az anyagiak imádása ellen, mert a minket kecsgetető jólét elszigetel bennünket egymástól: embert az embertől, embert a családjától, embert Istentől. Mindezt, Zoltán atya, te jól tudtad, ezért nyitottad meg példamutatóan a szívedet és igen gyakran pénztárcádat is mindenki felé. Ezért szolgáltál alázattal, szerényen, és ha kellett, még betegen is, keményen, mint a gyémánt.” Forgács Alajos kiemelte: a pap, miként Zoltán atya, Krisztus küldetésében jár. E küldetésében Krisztus szolgáljaként az örömhírt kell közvetítenie, az evangéliumot, hogy jó az Isten, hogy irgalmas az Isten, hogy szeret az Isten. „Ezért áll hosszú sor a gyóntatószéked előtt.” A szónok arra is kitért, hogy a hívek még ma is emlegetik a Lambert Zoltán által több évtizeden keresztül bemutatott családi kismiséket, melyeken Jézussal találkozhatnak. „Zoltán atya hatvan éven át Krisztust adta az embereknek. Jézust adni Jézus nélkül nem lehet. Ezt nem lehet másként, csak imával, tűzzel és szeretettel” – mondta a templom plébánosa.

A szentmise végén Lambert Zoltán köszönetet mondott mindenkinek, elsősorban Istennek egész életéért, papi

hivatásáért. Ezt követően Kövesdy Tamás, a Városmajori Katolikus Egyesület korábbi elnöke köszöntötte a jubiláns atyát. Mint mondta: „Boldogok a tisztá szívűek, és azt hiszem, te nagyon boldog ember vagy!” Kövesdy Tamás meglepetéssel is készült: kérésére Lambert Zoltán atya leült a szentélyhez vezető lépcső alján egy székre, szemben oltárral. Köréje gyűltek azok a hívek, akik valamilyen formában kapcsolódtak hozzá a plébánosként itt leszállt ötvenkét éve alatt. A tömeg egyre sűrűbb lett, a fél templom ott tolongott. Az egykori kismiséken játszó zenekar három tagja pedig a hívekkel együtt elénekelte a Hálát adok, hogy itt a reggel... kezdetű egyházi éneket.

A szentmise végén először a hívek áldották meg szeretett papjukat, majd Lambert Zoltán őket. Közben az ároni áldást énekeltek. Az ünnepi szertartás gyémántmisés áldással és a *Te Deum* eléneklésével ért véget. A szentmisén zenei szolgálatot végzett a Jézus Szíve-plébániatemplom énekkara. Orgonált Gauland Kristóf harmadikos gimnazista piarista diák.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

Örként a népek biztonsága fölött

Katonák és családjaik együtt ünnepeltek a Nemzeti Katonai Zarándoklaton

(Folytatás az 1. oldalról)

A szaléziak zarándokközpontjában csoda szép napfényes idő fogadta a magyar honvédelemben szolgáló katonákat, kormánytisztviselőket, közalkalmazottakat és családjaikat. A huszonnyolcadik alkalommal megtartott nemzeti katonai zarándoklaton a családjukkal együtt ünnepeltek a gyakorló katonaruhában megjelent férfiak és nők. Voltak, akik reggel fél hétkor gyalog indultak útnak Takács Tamás ezredessel, a lelkes kar vezetőjével, s tíz kilométeres távolságot tettek meg a kegykelyig.

A zarándokok délelőtt levonultak a lourdes-i barlanghoz, ahol Berta Tibor tábori püspök mutatott be szentmisét a katonai tábori lelkeség papjaival és diakónusainak szolgálataival. Fűvös katonazenekar kísérte a népekeket. A szentlecke Szent Pálnak a korintusiakhoz írt második leveléből hangzott el. Az apostol ebben az elbizakodottságról, a büszkeségről és a dicsekvésről beszél, valamint a tövisről, amelyet a testébe kapott. Majd kijelenti: „Amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős.”

Az Szent Máté könyvéből vett evangéliumi szakasz arra tanított, hogy senki sem szolgálhat egyszerre két úrnak. Isten gondoskodik az emberről, nem kell aggodalmaskodni, hiszen még az ég madarait és a mező liliomait is számoltartja.

Berta Tibor a zarándoklat mottójának magyarázatával kezdte szentbeszédét. „Rátalálni az evangélium útjára azt jelenti, hogy újra és újra meg kell fontolnunk, miért élünk ebben a világban. Ha ez kiderül, azt is megtudjuk, milyen módon kell élnünk benne” – mutatott rá, majd részletezte, mit kell tennünk azért, hogy felismerjük az evangélium útját. A püspök hangsúlyozta: fontos, hogy összhangban legyünk önmagunkkal. Nem kell felolvadni a tömegben, hiszen Isten előtt mindannyian egyéniségek vagyunk. Félre kell tennünk a közömbösséget, s észrevennünk, hogy a másik embernek is lehet iga-

Berta Tibor püspök a Kapisztrán Szent János-elismerések kiténtetettjeivel

za. Nem muszáj mindig túl komolyan vennünk magunkat. „Meg kell tanulnunk leborulni a szépség, a jóság, az igazság és Isten előtt. Hasznos, ha néha elhallgatunk, s ha elsajátítjuk a meghallgatás tudományát. Jóindulattal kell értelmeznünk mások botladozó gyöngeségeit, mert legtöbbször ez a szeretet ára. Jó, ha előbb gondolkodunk, azután cselekszünk, s ha előbb imádkozunk, azután gondolkodunk, mert így megóvjuk magunkat a csalódástól” – fogalmazott.

A püspök rámutatott: Krisztus egyháza missziós Egyház, nem hallgathat az örömhírről, amit Krisztus feltámadása jelent a világnak. Tévhit azt gondolni, hogy ez ma már nem időszerű, és hogy a tolerancia nevében mindenkit hagyni kell a maga által elképzelt vallásban élni. A tör-

ténelem során az emberiség tapasztalatot gyűjtött a filozófiák és a vallások világában. De Isten maga szól hozzánk, és ki akarja fejteni szeretetét, amely felülmúl minden tudományos vizsgálódást. Berta Tibor arról is beszélt, a béke és a gyöngék védelme megkívánja, hogy az emberi közösségek rendelkezzenek olyan eszközökkel, melyek képesek gátat szabni a másokat eltipró önzésnek és gyűlöletnek. A II. Vatikáni Zsinat

szabadsága felett örködnek, és a béke megszilárdításához járulnak hozzá. A Szentszék és a pápák gondoskodni akartak a katonák lelki gondozásáról, ezért megalapították a katonai vikariátusokat, majd ordinariátusokat. Kiemelt feladat és küldetés ez, melynek célja a katonák üdvösségére vezetése. A tábori lelkeseknek és a hívő katonáknak hirdetniük kell Jézust és az evangéliumot, mert a legnagyobb ajándékot adjuk tovább, amit ember kaphat.

Ferenc pápa a tábori kórház képeivel akart rámutatni arra, hogy az Egyház hallja a szenvedők kiáltását, látja a szomorúak

mentett egy asszonyt az életét elvenni akarók dühétől. Beszéde végén a püspök Joseph Ratzinger (XVI. Benedek pápa) *A mustármag reménye* című könyvének részlete nyomán rámutatott: „A megpróbáltatások után a bensőségebb Egyházból nagy erő fog kiáradni. Ez az Egyház sok embernek jelenti az otthonot, ahol életet kapnak, és halálán túlmutató reményt.”

A szentmise után, amely a pápai és a magyar himnusszal zárult, Berta Tibor átadta a Kapisztrán Szent János-elismeréseket, köszönetet mondva és nagyrabecsülését kifejezve azoknak, akik segítik a tábori lelkesek és a püspökség szolgálatát. A Magyar-

országi Katonai Ordinariátus megalakulásának huszadik évfordulóján, 2014-ben alapították meg ezeket a kitüntetések a tábori lelkesek védőszentjének tiszteletére. Az elismerést azoknak adományozták, akik példamutatóan és hűséggel végzik katonai és szakmai feladataikat, s önkéntes munkájukkal,

áldozatos tevékenységükkel segítik a tábori lelkesek munkáját.

Berta Tibor Kapisztrán Szent János arany érdemérmét adományozott Bozó Tibornak, ezüst érdemérmét Kiss Attila Józsefnek, Fodor Endrének, Vadászi Norbertnek, Hatvani Szabolcsnak. Bodnár Csaba és Kaló Miklós ezüst emlékérmét kaptak, bronz emlékéremben részesült Szűcs Péter, Kátai Róbert, Roxin István és Soós Gábor. Elismerő oklevelet kapott Mudráné Kustos Judit, Kulcsárné Paróczi Katalin, Boda Péter, Rácz Attila, Gelle Gábor, Suhaj Gábor és Kiss Dorottya. Kovács Teréz, Csizmadia Bernadett, Szalma István Kapisztrán Szent János emléklapot vehettek át.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

Cölöpök a kapcsolatainkban

A Görögkatolikus Metropólia családi napjáról

Debrecenben, a Görögkatolikus Oktatási és Képzési Központban június 14-én tartották a Görögkatolikus Metropólia családi napját, melynek megszervezését idén a Hajdúdorogi Főegyházmegye Pasztorációs Irodája vállalta. A napot a Paraklízis elimádkozásával kezdték, Kocsis Fülöp érsek-metropolita és Orosz Atanáz miskolci megyéspüspök vezetésével.

A Hierarchák Tanácsa nevében Orosz Atanáz püspök köszöntötte a jelenlévőket. A Miskolci Egyházmegye főpásztorja kiemelte: a családok találkozájára azért is van nagy szükség, hogy átérezzük: „Egyházunk maga is egy nagy család.” XIV. Leó pápa nemrég úgy fogalmazott: az Egyház olyan, mint az anyaméh, megkeresztelkedésünk pedig akár a születés. A Paraklízisban közös édesanyánkhoz, az Istenszüli Szűz Máriához imádkoztunk nemcsak magunkért, hanem a családi napon összegyűltékért, minden testvérünkért és azokért is, akik hazájukban békétlenség és háború miatt szenvednek – mondta Orosz Atanáz.

A metropoliai családi napon több mint ezren vettek részt. Ér-

keztek családok többek között Csobád, Pácin, Nyírpazony, Pocsaj, Hajdúdorog, Nyíregyháza, Rozsály, Hejőkeresztúr és Nyírgelse településekről. Több görögkatolikus pappal civilben, édesapaként találkozhattak. Az egyházmegyeiek vezetőit, Kocsis Fülöp érsek-metropolitát, Orosz Atanáz és Szocska A. Ábel püspököt is bárki megszólíthatta a nap folyamán.

A közös ima után az Aquinpadra Party tagjai léptek színpadra interaktív, zenés koncertjükkel, táncba hívva gyerekeket és szülőket. Nagy sikert aratott a Míves Kezek buborékshowja.

A kicsik előszeretettel készítették és kergették a színes szappangömböket. Az arcfestés és a lufibohóc is nagy érdeklődésre tarthatott számot a gyermekek körében. A roma közösségi ponton a Szent Miklós Görögkatolikus Diákkotthon és Roma Szakkollégium munkatársai csillámtetoválással, gipszfestéssel és szerencsekerékkel várták a gyerekeket. A kicsik birtokba vehették a Szent Efrém Óvoda játszótérét és az ott felállított ugrálóvárat.

Több szervezet, intézmény is bemutatkozott. A Nyíregyházi Egyházmegye Egyesített

Bölcsődéje és a debreceni Szent Anna Görögkatolikus Bölcsőde pedagógusai finomságokkal, gyerekkönyvekkel, készségfejlesztő játékokkal várták a gyerekeket. A nap folyamán pedig a debreceniek ízelítőt adtak a manó tornából is. Bemutatkozott a Szent Damján-tábor, a Görögkatolikus Papnevelő Intézet és a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola. Mellettük foglalt helyet a Görögkatolikus Múzeum standja és az ikonfestők sátora, ahol Seres Tamás ikonfestővel találkozhattak az érdeklődők.

A Szent László Görögkatolikus Gimnázium és Technikum csapatával az újraélesztést, csecsemőtöztetést lehetett kipróbálni. A prevenció jegyében, egy speciális eszköz segítségével az érdeklődők megtapasztalhatták, milyen hatással van az emberre az alkohol- és a drogfogyasztás.

A Szent Lukács Görögkatolikus Szeretetszolgálat egészségügyi szűrővel, gyógytorna-bemutatóval várta a családokat. Kisvárdáról érkeztek a Szent Damján Görögkatolikus Kórház munkatársai, akiknél a vállalkozó kedvűek tesztelheték, mennyi szabad szömmel láthatatlan szennyeződés maradhat a kezeiken kézmosás után.

A Szent Efrém Férfikar *Krisztus követői* című oratóriumát adta elő, amelyet Boldog Romzsa Tódor és Orosz Péter Pál kárpátaljai vértanúk tiszteletére állított össze

Bubnó Tamás Liszt Ferenc-díjas karnagy, énekművész. Az oratóriumban Kocsis Fülöp érsek-metropolita és Orosz Gábor atya közreműködésével hét stációban mutatták be a két szent életét a történetét kisgyermekkoruktól vértanúhalálukig.

Ebéd után Papp Miklós görögkatolikus pap, morálteológus tartott előadást a házasságról. A jó házasság a szeretet szentsége, melyben az érosz (testiség), a filia (érzelem) és az agapé (önzetlenség) mindegyikére szükség van – mondta Papp Miklós atya. A morálteológus hangsúlyozta: a gyöngédségre, a szeretet kifejezésére, a közös programokra, élménygyűjtésre, szórakozásra szükség van, mert ezekkel egy-egy cölöpöt állítunk a kapcsolatunkban. Ne hagyjuk, hogy a kényelem vagy a garaszkodás megakadályozzon ebben! – hangsúlyozta az előadó. – Ha pedig krízisbe kerülünk, eleve-nítsük fel ezeket az élményeket, támaszkodjunk ezekre a cölöpekre!

A napot a nyíradonyi Szent Mihály Görögkatolikus Általános Iskola néptáncpedagógusainak táncbáza zárta.

Forrás: Hajdúdorogi Főegyházmegye
Fotó: Király András/BSZI

Családi fesztivál és teremtvédelmi témák az idei KATTÁRS-on

A Vácon sorra kerülő Katolikus Társadalmi Napok rendezvényről kérdeztük a szervezőket

(Folytatás az 1. oldalról)

B. Zs.: Induljunk ki a mindennapi tapasztalatból! Úton-útfélen megéljük a társadalmunk megosztottságát, nehéz eligazodni a sokféle információ, üzenet között, az Internet – ha nem használjuk okosan – sok veszélyt rejt magában. Mindezek a tényezők bizonytalanságot keltenek az emberekben. Az instant kapcsolatok, a koronavírus-járvány jelentős mértékben hozzájárultak az elmagányosodáshoz, különösen a fiatalok körében. A társadalmi igazságtalanság, az önzés, a hatalommal való visszaélés szintén a reménytelenséget növeli, a klímaváltozás pedig szorongást okozhat, főként szintén a fiatalokban. Meggyőződésem, hogy ha az Egyház szociális tanítása szerint élnénk, akkor mindez nem következett volna be.

Az Egyház küldetése azonban, hogy ezen körülmények között is a remény jele legyen. Most, a szentévben végig kell gondolnunk, hogy a remény zárandokaiként miként tudjuk a leghatékonyabban kommunikálni és megélni az Egyház társadalmi tanítását, amely a szeretet kultúrájának építésére irányul. Céljai közé tartozik az élet és a család védelme, a házasság szentségének megóvása, az igazságos gazdaság megteremtése, a közös előmozdítása, a teremtvédelem.

Ha az Egyház társadalmi tanításának Kompendiuma ma íródott volna, bizonyára a fejezetei közé került volna a digitális kultúra és mesterséges intelligencia kérdésköre is. A KATTÁRS-on mindezek a témák megjelennek: elsősorban a teremtés- és az életvédelem kerül a fókuszba. Vácon a sátras kitelepülés révén az érdeklődők találkozhatnak azokkal a szervezetekkel is, amelyek elhivatottan közvetítik ezt a társadalmi tanítást.

– **Térjünk is rá a konkrét rendezvényekre! Összeállt a teljes program?**

Bozóky Anita (B. A.): Igen, minden programunkat rögzítettük, a honlapokon (kattars.hu; vacikattars.hu) már minden részletről lehet tájékozódni. Miután összeálltak a programelemek, elkezdődött a kommunikáció.

– **Mekkora szervezőcsapattal dolgoznak?**

B. A.: Nyolc-kilenc fős a központi szervezőteam, amely alapvetően egyházmegyei kollégákból áll, akik a szervezés egy-egy önálló területéért felelnek, azonban van önkéntes munkatárs is, aki kívülről csatlakozott a csapathoz.

B. Zs.: Mi pedig az MKPK Caritas in Veritate Bizottsága részéről büszkék vagyunk arra, hogy egy barátunk, aki elvégezte a Laudato si’ animátorképzést, külsősként részt vesz a váci rendezvény szervezésében.

– **Kikhez szólnak a váci KATTÁRS rendezvényei?**

B. A.: Kezdetől kézenfekvő volt, hogy elsősorban a családokat szólítjuk meg, hiszen Marton Zsolt püspök atya az MKPK családreferense is. De szeretnénk megszólítani a váci lakosokat is, hogy a KATTÁRS integrálódhasson a város életébe. Ugyanakkor nagyon fontosnak tartjuk a Váci Egyházmegye közösségeinek megszólítását, és mivel Vác nagyon közel fekszik Budapesthez, ezért arra gondoltunk, hogy a fővárosiakat is „megcélozzuk”, remek kirándulásra hívva őket városunkba. Mindezeket a szegmenseket programelemenként is átgondoltuk.

– **Vác városa és egyházi helyszínei számos lehetőséget rejtenek magukban...**

B. A.: Ez így igaz, Vác barokk gyöngyszem, különleges és szép egyházi helyszínekkel, amiket mind bevontunk a programokba. Kezdeném a felújított Nagyboldogasszony-székesegyházzal, amely

három év után tavaly ősszel újra megnyitotta kapuit. A napokban adtuk át a templom toronykilátóját, ahonnan rendkívüli panoráma tárul elének.

A templom előtti Konstantin tér adja magát, hogy az

rakban többek közt bemutatkoznak majd az Egyházmegye közösségei, s itt kap helyet a fesztivál nagyszínpada is.

Kinyitjuk a püspöki palota kertjének nagy kapuját, amely összeköttetésben áll a Konstantin térral. A kert védett zöldterület, mely a Dunáig fut le. Számos kézműves és gyerekprogramot álmotunk ide.

A PüspökVác Rendezvényközpontot két éve adtuk át, Beer Miklós terme a KATTÁRS előadásait fogadja. A már említett egészségprogramok a Migazzi Vendégház udvarára települnek, workshopok, előadások lesznek a Váci Egyházmegyei Könyvtárban, valamint a Váci Piarista Gimnáziumban is.

– **Melyek a váci KATTÁRS fő témái?**

Három hívószót határoztunk meg: inspiráció, innováció és remény. Más csoportosításban beszélhetünk művészeti eseményekről, gyerekprogramokról, kézművesek bemutatkozásáról, előadásokról, kiegészítő és egészségprogramokról. Mindegyik

program valamilyen formában kapcsolódik a hívószavakhoz.

Hangsúlyosan foglalkozunk a fesztiválon a társadalmi kérdésekkel, alapul véve Ferenc pápa *Laudato si'* enciklikáját. A társadalmi változások mentén újszerű módon kell hozzáállnunk a megjelenő folyamatokhoz, többek közt a mesterséges intelligencia térhódításának jelenségéhez. Az innováció témájában teremtvédelmi, életvédelmi jó gyakorlatokat is megismerhetnek az érdeklődők. Az egyik nagy programelem az első napon a teremtvédelmi szakmai konferencia lesz.

Az innováció hívószó mentén kiemelném még Sipka Benke szakpszichológus LifeTech coach előadását és workshopját, amely fiataloknak szól a lelki egyensúly megtalálásáról a digitális világban.

Az inspiráció témakörében a szépségre és az ihletre fókuszálunk. A váci KATTÁRS-on számos keresztény szellemiségű együttes lép fel, akik az inspiráció útját járva alkotnak, többek közt emliteném a versekből építkező Misztrál zenekar, a Komp kollektíva vagy a Katáng zenekar előadásait.

A remény hívószavát két produkció reprezentálja a legjobban: Visky András *Ki-telepítés* című életregényének

felolvasószínházi változata, illetve a Szent Efrém férfikar előadása – mindkettő a szakralitás erejéről is szól. Előadásukban a férfikart vezető Bubnó Tamás szerzeménye, *A remény oratóriuma* is felcsendül. Gájer László, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem professzora a szemlélődő imáról beszél majd, a Pueri Cantores kóruskoncert keretében pedig az ország hat iskolájából verbuválódott kétszáz gyerek éneklí majd a reményteli békeimát.

A sok értékes program közül még felhívnám a figyelmet a PüspökVác Rendezvényközpontban Pál Ferenc atya előadására, de érdekes lesz a bibliai növényekről szóló előadás, valamint a találkozás Kovács Afréddal, a 2024-es ország tortája készítőjével is. A turisztikai programok közül kiemelném a székesegyház mennyezeti Maulbertsch-freskójának padlótükör segítségével történő bemutatását.

– **Mi az üzenete a KATTÁRS újszövetségi mottójának: „Vizsgáljátok meg mindent, a jót tartsátok meg!”?**

B. Zs.: Etikai szempontból nézünk rá napjaink folyamataira. Az Internetet nem lehet negligálni, ahogy a mesterséges intelligenciát sem. A jövőt ugyan nem látjuk előre, de mindenre vonatkozik a bibliai tanítás. Nem mindegy, hogyan használjuk az eszközöket, amelyek jóra és rosszra is alkalmasak lehetnek.

B. A.: A kérdésre válaszolva visszatérek a programok összeállításának gondolatosságához: a jó választáshoz tartozik a természetesség és a közelség lehetősége is, ami a keresztény reménységben is megfogalmazódik. Itt emelném ki azt a programelemet, amelyben Zsolt püspök atyával közvetlen beszélgethetnek majd a gyerekek. Sok hozzánk érkező fiatal érdeklődik, hogyan telnek egy főpásztor hétköznapijai, ezért terveztünk a palotakertbe egy „püspöknya-faggató” beszélgetést is.

Több rendezvényünk kapcsolódik Vác 950 éves évfordulójához. Interaktív eseményekkel készül a Váci Múzeum, és az Egyházmegyei Gyűjteményünk is, utóbbi például a „Focizz a szentekkel!” című múzeumpedagógiai foglalkozással, a fiatalabb korosztályt megcélozva.

A test és lélek egységét szeretnénk hangsúlyozni a játékonysági futással, amelyet a Mária út szervezőivel közösen rendezünk meg, összekötve a Duna-partot a váci Hétkápolnakegyhellyel.

B. Zs.: Visszatérve a főpásztorral való közvetlen beszélgetésre, a helyszínbejáráson azt láttuk, hogy a tervezett ese-

mény igazán idilli körülmények között lesz megtartva: a gyönyörűen felújított püspökertben felállított kis színpad

”
Vácott ősszel
az ámulat,
a csodálat
és a testvéri együttlét
lehetőségét szeretnénk
megteremteni
egy vidám
és tartalmas fesztivál
keretein belül
(Bozóky Anita)

egy domb aljában helyezkedik el, a fűben ülnek majd a gyerekek, kérdezik a püspököt, körülöttük pedig zajlik a család-fesztivál a népi játékokkal, állatsimogatással.

B. A.: A gyerekprogramok részeként a legkisebbek számára szerveződik ringató foglalkozás, mesemondás, arcfestés, ugrálóvár, zsonglörködés, állatsimogató is. Miközben a résztvevőket a ’Meghallgat-lak-sátor’ is várja. S aki közben csendre, hitbéli elmélyülésre vágyik, azok számára a PüspökVácban Rendezvényközpontban megnyitott Jó Pásztor-kápolnában lehetőség nyílik éjszakai szentségimádásra is.

B. Zs.: A teremtvédelmi tematikát erősíti, hogy Áder János elfogadta a rendezvény fővédnökségét, és személyesen is ott lesz a KATTÁRS-on. Közismert a volt köztársasági elnök elkötelezettsége a teremtvédelem ügye iránt. Idén tízéves a *Laudato si'* enciklika, amelyben Ferenc pápa felhívta a figyelmet a klímaváltozás krízisére, okaira, következményeire, és napjaink társadalmá számára is fontos üzenetet hordoz, visszavezet az Egyház társadalmi tanításának gyökereire. Idézem a dokumentumot: „A teremtvédelem arra tanít minket, hogy mindig

lehetséges azon képességünk fejlesztése, hogy kilépjünk önmagunkból a másik felé”. A túlfogyasztással szemben az egyszerűség, a mértékletesség, az önzetlenség a keresztény válasz. Elmondhatom, hogy a KATTÁRS programjai, most Vácon különösképpen is mindezek gyakorlati megjelenítései. Azt látom, hogy a fiatalokat nagyon fontos támogatnunk ezen értékek szellemében, ugyanis él bennük a jó célok iránti elköteleződés, tetterekészek, tudnak lelkesedni, ugyanakkor a közösségi nyomás és a divat nagy kihívás elé állítja őket. Meggyőződésem, hogy a világ jövője a kis közösségek újraélesztésén múlik, erre oda kell figyelnünk, s minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy keresztény közösségeinket is az őszinte és cselekvő szeretet, valamint a közös tehervállalás jellemezze.

Ez utóbbi fényében örömmel vehetünk majd részt Vácon a keresztény kézműves vásáron, hiszen fontos, hogy támogassuk a helyi alkotókat.

– **Mindez szintén a KATTÁRS része...**

B. Zs.: Igen, úgy látom, hogy a KATTÁRS egy nagy lehetőség. Vácon a család-fesztivál-jelleg dominál majd, amely hagyományteremtő lehet az Egyházmegye életében. A KATTÁRS nem egy felülről diktált „feladat”. Akkor lesz gyümölcsöző, ha az Egyházmegye a külső és belső evangelizáció eszközeként tekint rá, és saját lehetőségeik és céljai erősítésé alapján alakítják, ahogy ez Vácon is történik

B. A.: Szeretnénk szélesre tárni jelképesen és fizikailag is az Egyház kapuit.

Assisi Szent Ferenc nyomán elmondhatjuk: ha ámulat és csodálkozás nélkül közelítünk a természethez és a környezetünkhöz, ha a világgal kapcsolatban nem beszélünk a testvériség és a szépség nyelvén, akkor csupán az erőforrások fogyasztóiként és pusztá kizsákmányolóként fogunk viselkedni. Mi Vácott ősszel az ámulat, a csodálat és a testvéri együttlét lehetőségét szeretnénk megteremteni egy vidám és tartalmas fesztivál keretein belül.

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra.

ÜDÜLÉS

NYARALÁSI LEHETŐSÉG Balatonfüreden, strandok közelében, kedvező áron. T.: 06/20-241-3585

TÁRSKERESŐ

DIPLOMÁS férfi társat keres 65 éves korig. T.:+36/30-628-9657

SZOLGÁLTATÁS

ÓLÓMŰVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet. T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

FOGOSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárizsentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75–77.) szent-ségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitász-csoportjának szándékára, a harmadikon az imalábadá elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországra, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriblebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisét mutatnak be Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért a Városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: 2025. július 7., hétfő, augusztus 6., szerda, szeptember 6., szombat, október 6., hétfő, november 6., csütörtök, december 6., szombat. A szentmisék 7 órakor kezdődnek.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Móríc Zsigmond út 141.): július 15-én 16 órától július 18-án 13 óráig Máriás Papi Mozgalom lelkigyakorlat. Hívőket is várunk! Július 31-én 18 órától augusztus 03-án 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „A gyógyító Jézus”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

RÓZSAFÜZÉR-IMÁDSÁG

TÉRden álló férfiak rózsafüzér-imádsága lesz Budapesten, a Szent István-bazilika előtti téren. Időpontok: július 5., augusztus 2., szeptember 6., október 4., november 1., december 6., elsőszombati napokon 10 órától. Gyülekező 09.45 órától. A hívő férfiak együtt, térden fohászkodnak a Szűzanya közbenjárásáért, az önanonosság megerősödéséért, szívbéli békéért, a kiengeztelődésért, a hitben való gyarapodásukért, az Istenhez való megtérésért, a férfitestvérek imádságban való megerősödéséért, valamint gyermekeinkért, családajainkért és egész imádkozó nemzetünkért. A szervezők kéri, hogy ahol imádkoznak bátor férfiak, jelezzék a szivekszovetssegemisszioja@gmail.com e-mail-címen, valamint küldjenek képet, összefoglalást, tanúságtételt, valamint imaszándékokat is.

BÚCSÚ

A nagykapornaki templomban június 28-án, szombaton 11 órakor Dr. Varga István rektor gyémántmiséje (60 éves papi jubileuma) és templombúcsú lesz. A szentmisén közreműködik a búcsúszent-lászlói kegytemplom kórusa, a nagykapornaki templom kórusa és a Zala Brass fúvósegyüttes. Szeretettel várjuk a kedves testvéreket. A búcsúszentlászlói kegytemplomban június 29-én, vasárnap 11 órakor Szent László-búcsú, kvadosok és motorosok megáldása lesz. Az ünnepi szentmisét Csiki Zoltán atya vezeti, a szentmisén közreműködik a kegytemplom kórusa.

Vértessomlón Sárlos Boldogasszony-búcsú lesz a kegy-templomban. 2025. július 05-én a 18 órakor kezdődő előesti szentmisét Székely János szombathelyi megyéspüspök celebrálja. Július 6-án 9 órakor gyülekezés a faluban lévő kápolna előtt. 9.30 órától körmenettel kezdődik az ünnepi szentmise, melyet Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök mutat be. 11.30-tól hálászivek, gyermekeket váró és hordozó családok megáldása, 13 órától litánia, 14.30-tól a Vértessomlói Zeneiskola növendékeinek fellépése, 15 órától a Várgesztesi, Környei és Vértessomlói Dalkör előadása, 15.30-tól Vértessomlói Német nemzetiségi Gyermektan-csoport fellépése, 16 órakor a Sósikúti Ifjúsági Zenekar koncertje

**ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA
AZ ELSŐ JELENÉS ÉVFORDULÓJÁN**
június 23-27. | 5 nap | 149.900 Ft/fő

GÖRÖGKATOLIKUS ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
június 26 - július 3. | 8 nap | 469.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT
július 16-21. | 6 nap | 429.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN
augusztus 18-24. | 7 nap | 339.900 Ft/fő

NAGY ZARÁNDOKLAT
LA SALETTE, LOURDES, SANTIAGO, FATIMA
aug. 29 - szept. 7. | 10 nap | 649.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT REPÜLŐVEL
szeptember 23-27. | 5 nap | 369.900 Ft/fő

**ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
(REPÜLŐVEL - BÉCSI INDULÁS)**
október 13-17. | 5 nap | 349.900 Ft/fő

MÁRIARADNAI BÚCSÚ
DÉL-ERDÉLYI BARANGOLÁSSAL
október 6-8. | 3 nap | 99.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA
október 17-21. | 5 nap | 179.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

lesz. 17 órától Kajtár Edvárd egyetemi docens előadása. 18 óra-kor kezdődik a záró szentmise, melyet Mecsis Richárd újmises celebrál. A rendezvényre a belépés ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Szent Anna-búcsú lesz a budapest-felsővízvárosi Szent Anna-plébániatemplomban (Budapest I., Batthyány tér 7.) 2025. július 27-én, vasárnap 11 órától ünnepi szentmisével, melyen felhangzik: Franz Schubert (1797-1828): *G-dúr mise* D. 167, Kyrie, Gloria, Sanctus, Benedictus, Agnus Dei. A zenei szolgálatot a Szent Anna-templom énekesei adják. Szólisták: Kovács Viola (szoprán), Buda Sára (alt), Katona Tamás (tenor), Cser Agoston (basszus), művészeti vezető: Balasi Barnabás

SZAKIRÁNYÚ KÉPZÉS

A Brenner János Hittudományi Főiskola hitéleti szakokon képez diplomásokat, ezért a jelentkezők felvételéről saját felvételi eljárás keretében dönt. Győrben és Szombathelyen az alábbi szak-irányú továbbképzésekre lehet jelentkezni:

Katolikus oktatás és nevelés területen pedagógus-szakvizsgára felkészítő szakirányú továbbképzési szak Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 31.

Hitéletre nevelés az óvodában szakterületen pedagógus szak-vizsgára felkészítő szakirányú továbbképzési szak Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 25.

Hitoktató mentor szakirányú továbbképzési szak Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 23.

Vallásturisztikai szakember szakirányú továbbképzési szak Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 23.

Keresztény nevelés értékei szakirányú továbbképzési szak Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 23.

A szakirányú továbbképzésekre a jelentkezési határidő: 2025. augusztus 23., szombat. A jelentkezési lap letölthető és bővebb tájé-koztatás található a képzésekről a főiskola honlapján: <https://bjhf.hu/foiskola> Elérhető a +36/96-313-055-ös telefonszámon hétköznap 8-16 óra között; e-mailben a tanulmanyiosztaly@bjhf.hu címen lehet.

KOLLÉGIUM

A Brenner János Hittudományi Főiskola két kollégiuma (Szent László Kollégium, Győr - Széchenyi István Egyetem Hege-dűs Gyula Kollégiumában 50 férőhellyel, a Brenner János Hittudo-mányi Főiskola kollégiuma, Győr – 35 férőhellyel) felvételt hirdet. Célunk, hogy a keresztény fiatalokat kollégiumi elhelyezéssel segítsük az egyetemi tanulmányaik alatt. A főiskola vezetése alatt álló két kollégiumba hívó vagy hitre nyitott fiatalokat várunk, akik szívesen lennének egy szellemi-lelki értelemben is igényes közösség tagjai. Bővebb információk a Főiskola honlapján a kol-légiumok menüpont alatt találhatók. Kérdések esetén szívesen állunk rendelkezésre a 06/96-313-055-ös telefonszámon, valamint a szakkollegiumok@bjhf.hu internetes elérhetőségen. Jelentkezési határidő: 2025. augusztus 3.

KIÁLLÍTÁS

Elegancia és hagyomány – A tihanyi bencések a fűredi Anna-bál két évszázadában címmel időszak kiállítás tekinthetnek meg az érdeklődők a Tihanyi Bencés Apátsági Múzeum Galériájában, a rendes látogatói útvonalon június 15-től augusztus 31-ig. 2025-ben ünnepli megalapításának 200. évfordulóját az Anna-bál. A bál év-fordulója alkalmából a Tihanyi Bencés Apátság, a Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltára, a Herendi Porcelánmanufaktúra és Balatonfüred Város Önkormányzata közös vándorkiállítással és forráskiadvánnyal készül a megemlékezésre; továbbá az apátság múzeumának modern galériájában bővített, tárgyakkal gazdagított tartalmú kiállítással találkozhat a látogató.

PROGRAMAJÁNLO

A Pogány Madonna nyomában a Tihanyi Bencés Apátság-ban. 1981. május 28-án mutatták be a hazai mozikban A Pogány Madonna című, kultikussá vált filmet, amelynek tihanyi apátságbeli forgatási helyszíneit Bujtor Balázs hegedűművész-koncertmester és barátai, valamint Barkó Agoston tihanyi bencés atya vezetésével járhatják be az érdeklődők augusztus 11-én, hétfőn, illetve 18-án, hétfőn 14 órától 15.45-ig, 16 órától 17.45-ig. Meglepetések: rend-őrségi Lada, makettek a filmből, étel- és italköstölő a Bujtor-filmek gasztronómiájából (Hungaria Extra Dry, barackpálinka, kacsmájás zsíroskenyér, retro fasírt Piros Arannyal...). A program időtartama

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA
EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN
URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT,
valamint

ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

TÍZÉVES A MAGYAR KURÍR FOTÓÁGAZATA

SZENT PILLANTÁSSAL

CÍMMEL NYÍLT TÁRLAT

MERÉNYI ZITA
ÉS LAMBERT ATTILA
FOTÓIBÓL

SZOMBATHELYEN,
A MARTINEUM FELNÖTTKÉPZŐ
AKADÉMIA NAGYTERMÉBEN
(KÁRMELITA UTCA 1.)

A KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTHETŐ:
2025. MÁJUS 20. – JÚLIUS 15.

100 perc. Gyülekező: a kezdési időpont előtt 10 perccel a templom melletti látogatóközpontban.

A THESAURUS című program keretében betekintés nyílik a Tihanyi Bencés Apátság könyvtárába és szobáiba augusztus 22-én és 29-én, pénteken 16 és 17.30 óra között. A séta keretében – a hagyományos tihanyi apátsági látnivalók mellett: a bemutatkozó film, a barokk templom és a helyreállított Királykripta – a monostor máskor nem látogatható részében a szerzetesek könyvtárát és annak néhány értékes darabját mutatja be Gál Sámuel testvér. A program időtartama: 90 perc. Gyülekező a kezdési időpont előtt 10 perccel a templom melletti látogatóközpontban. Utána bepil-lanthatnak az apátság 2020 és 2024 között történt felújítása során helyreállított Királysobába és az Apáti szobába. A Királysobában töltötte utolsó magyarországi napjait hazánk utolsó uralkodója, IV. Károly és felesége, Zita királyné 1921 őszén. Az Apáti szoba 1950-ig a Tihanyi Apátság előjáróinak fogadó- és lakószobája volt, szép

ki látással a Badacsonyra és a naplementére. Minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak!

HALÁLOZÁS

Varjú Imre protonotárius, kanonok, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye papi életének 93. és áldozópapságának 69. évében, június 13-án, pénteken reggel visszaadta lelkét Teremtőjének. A megboldogult Oltártestvér lelki üdvéért szentmisét mutatnak be június 26-án, csütörtökön 10 órakor a budapest-soroksár-újtelepi Szent István király plébániatemplomban (Budapest XXIII., Szent László u. 149.), majd az attemplomban helyezik végső nyugalomra.

Az Egri Főegyházmegye a papság és a rokonság nevében fájdalommal, de a feltámadásba vetett hittel tudja, hogy Takács Alajos címzetes kanonok, érseki tanácsos, sajozsentspéterei plébános életének 73., áldozópapságának 48. évében június 17-én a miskolci kórházban szentségekkel megerősítve elhunyt. Temetéséről később intézkednek.

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt.
Hírlap Üzletág, előfizethető
a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG
ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZARTA: 2025. június 23.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő-helyettes: Körössy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Náduvvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet
Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett
Korrekto: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén. Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 5785 Ft, fél évre: 11 570 Ft, egy évre: 23 140 Ft. Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).
Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Mátrai otthonában ünnepelte rubinmiséjét Kuklay Antal

Mátramindszenti otthonában családi ünnep keretében mutatta be rubinmiséjét a 93 éves Parma Fidei – Hit pajzsa díjas Kuklay Antal június 14-én. Az eredetileg plébániaépületként szolgáló lakás hosszú ideje, 2011 óta otthona a hetvenéves szolgálatát ünneplő papnak. Az épület azonban nemcsak egyszerűen otthona, hanem zárandokház, menedékhely, múzeum és fogadó.

Ahogy egykor a körömi pálos fogadóban rendezett plébánia, ugyanígy most, a dombok közé rejtett település, Mátramindszenti plébániaépülete is megtelt Kuklay Antal barátaival. Az ünnepelt otthonában bemutatott szentmisén közel száz tisztelője részvett rubinmisés áldásban. A szentmise után a jelenlévők egyenként léptek az ünnepelt elé, aki fotelben ülve hallgatta és kérdezte őket, a beszélgetések is ki voltak hangosítva, hogy mindenki jobban bekapcsolódhasson az ünnepbe. Az ilyen formán megtartott ünnepen mindenkinek alkalma volt elmondani és megköszönni mindazt, amit az eddigiek során kapott a jubilánstól.

Kuklay Antalt a rubinmisét megelőző napon meglátogatta és köszöntötte Ternyák Csaba egri érsek, aki a közismert kanonoknak XIV. Leó pápa áldását ajándékozta. Kuklay Antal vehette át elsőként, 2020-ban az Egri Főegyházmegye legrangosabb kitüntetését, a Pyrker-díjat.

*

Kuklay Antal főszékesegyházi kanonok, címzetes prépost, nyugalmazott plébános 1932. június 13-án a Szabolcs-Szatmár-Bereg vármegyei Csap községben született. 1955-ben szentelték pappá, kiváló teológus, könyvtáros, művészettörténész, érzékeny lelkületű Pilinszky-szakértő. Verselemzései több kiadásban is megjelentek. Életével bizonyította, hogy a leghetlethetlenebb helyeken és élethelyzetekben is lehet Istent dicsőítve élni és dolgozni. Az '56-os meghurcolása, a börtönévek és a gyári

segédmunka után hozta létre a Szent Erzsébet Házat, amely otthont ad a Sárospataki Római Katolikus Egyházi Gyűjteménynek, melynek ő a gyűjtője, feldolgozója és a vezetője. Együttműködésével valósult meg a Sárospataktól Kassáig tartó Szent Erzsébet-út, amelyen járva a zárandok bejárhat egy belső utat is, befogadva Árpád-házi Szent Erzsébet üzenetét.

1973-ban kapott plébánosi kinevezést Körömben, ahol a Sajó-híd lábánál, az egykori pálos szerzetesek fogadójában különös világot teremtett. Templomot épített Sajóhídvég, Kiscséc és Kesznyéten településeken. Fontosnak tartotta azt is, hogy az ónodi országgyűlés emlékére létrejöjjön a Rákóczi-emlékpark. Plébániáján

A kép 2020-ban készült Mátramindszenti (Fotó: Merényi Zita)

előadásokat, táborokat szervezett, bevonva a helyieket, a városi fiatalokat és művészeket a nevelő, lélekmentő munkába. Utat mutatott és jövőt adott sok hátrányos helyzetben élő embernek. Emellett bontakoztatta ki irodalmi munkásságát.

Harmincnyolc évi körömi plébánosi szolgálata alatt jól előkészítette, hogy a verbita szerzetesek folytassák és továbbfejlessék a missziós munkát. 2011-ben nyugállományba került, Mátramindszenti az ő kezdeményezésére már 2007-ben elkészült a recski büntetőtábor barakkjának mintájára a Barakk-kápolna.

Forrás: Egri Főegyházmegye

Egyedülálló hangszer Isten kezében

Horváth József vasmiséjét ünnepelték Szombathelyen

Az egyházmegye papjaival és híveivel együtt ünnepelte pappá szentelésének 65. évfordulóját Horváth József atya június 15-én a szombathelyi Sárkány Boldogasszony-székesegyházban. Az ünnepi szentmisén Székely János szombathelyi megyéspüspök mondott szentbeszédet.

József atya életéről és papi pályájáról szólva Székely János püspök prédikációjában felidézte a háborús éveket, Horváth József gyermekkorát, amikor mindennap ministrált, ahonnan papi hivatása fakadt; kápláni szolgálatát Pákán, Celldömölkön és a szombathelyi Szent Márton-templomban, amely helyeken mindig kereste a lehetőséget, hogyan viheti közelebb az emberekhez Krisztus evangéliumát az újfajta prédikációkon, a hitoktatáson, a gyóntatáson vagy a zenén keresztül. A Szent Kereszt Lelkészészen – más néven a Kálvárián –, ahol már közel negyven éve szolgál, számos közösség alakult, amelyek mind a mai napig működnek, sőt a generációk egymást váltják, segítik.

Horváth József atya az alapítója a ma Martineum Felnőttképző Akadémia nevet viselő képzési-lelkiségi központnak – emelte ki a főpásztor. – Új alapokra helyezte az egyházmegye ifjúságpasztorációját, és segítette a karitász munkáját. Mit jelent papnak lenni? – tette fel a kérdést Székely János. – A Zsidóknak írt levél Jézus papságáról szól. Ebben két fontos megállapítást olvashatunk: Jézus egyszerre a testvérünk, de egyszerre egy az Atyával is. Így lehetett ő hídépítő és föld között.

Minden papnak ugyanez a küldetése: egynek lenni a ránk bízottakkal, testvérré lenni, magunkra venni mások terheit, ismerni a küzdelmeiket, s együttal elvezetni őket a mennyei Atyához. „József atya! Vele együtt adunk hálát a nagy szeretettörténetért, és imádkozunk, hogy Isten adjon ma is hiteles, lángoló szívű, odaadott életű papokat” – zárta szentbeszédét a szombathelyi megyéspüspök. A szentmise végén a Szent Kereszt Lelkészészen hívők közössége nevében Póhr Frigyes köszöntötte a jubilánst:

„Egyedülálló hangszer vagy Isten kezében” – idézte a Kálvária-templom egyik üvegablakán lévő gondolatot.

A vasmisés áldás után a Kálvária cserkészzei énekeltek Horváth József atyának, aki ezt követően a püspöki palota kertjében tartott agapén mindenkivel kezelt fogott.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

Amink van, azt az Úrtól kapjuk

Megújította fogadalmát a Szeged-Csanádi Egyházmegye papsága

Ismét Gyulán tartotta éves találkozóját a Szeged-Csanádi Egyházmegye papsága. Június 18-án rendezték meg az idei programot, melynek hagyományosan a gyulai Nádi Boldogasszony-templom adott otthont.

A szentmisén az olajszentelés szertartását is elvégezték. Ez az esemény a koronavírus-járvány előtt mindig nagycsütörtökön volt, többnyire a szegedi dómban, ahogy a többi egyházmegyében is szokás. Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök hangsúlyozta, az akkori szükségből szokás lett, a szokásból pedig hagyomány, így már sokadik alkalommal gyűltek össze Gyulán az olajszentelési szentmisére. Homíliájában a főpásztor kiemelte: nem a saját önzésünk rövid távú szempontjait kell szolgálnunk, hanem Isten akaratát, az Atya szeretetét.

Az olajszentelő szentmise különlegessége volt, hogy a liturgikus naptár szerint ezen a

Roos Márton nyugalmazott temesvári püspök

napon ugyanaz az evangélium, mint hamvasztószerdán. A püspök kiemelte, a korai Egyház első nagy karitatív akcióját Pál apostol szervezte a jeruzsálemi keresztény közösség javára. A Szentírás arra figyelmeztet mindenkit, hogy amink van, azt legfőképpen Istentől kaptuk.

A szentmisén megújították fogadalmukat a megjelent papok és diakónusok. Öt év múlva, 2030-ban lesz ezeréves a három részre szakadt Csanádi Egyházmegye. A történetét bemutató kiállítás május 14-én nyílt meg a temesvári Szent György-székesegyházban. Roos Márton nyugalmazott temesvári püspök hangsúlyozta, az 1000. évforduló a legnagyobb esemény a Szeged-Csanádi, a Nagybécskerekai és a Temesvári Egyházmegye számára, melyet méltóképpen megünnepelnek. A gyulai esemény jól szolgálta az egyházmegye papi közösségének összetartását, a személyes kapcsolatok megerősítését.

Forrás és fotó: GyulaTV/ Szeged-Csanádi Egyházmegye

Horvát ajkú hívek búcsúja Máriagyúdon

Szentháromság vasárnapján (június 15.) ünnepelték búcsújukat a Pécs környéki horvát ajkú hívek. Eppen harminc esztendeje, hogy a horvát határ túloldalán lévő egyházközségek újrakezdték az egykor hagyományos máriagyúdi zárandoklátukat. Az idei jubileumi eseményről Taragyi Györgyné írt beszámolót, melyet szerkesztve közlünk.

A Pécsi Egyházmegye és a Donji Miholjac-i esperesség területéről érkeztek hívek a hagyományos horvát búcsúra a máriagyúdi kegyhelyre. A Szentháromság-napi horvát nyelvű szentmise a „Jedan u Boštvu s troj si u Trojstvu...” („Oszthatatlan Istenség, Háromságban egy főlég...”.) kezdetű népénekekkel kezdődött. Barics Gábor szigetvári plébános, a Pécsi Egyházmegye horvát referatúrájának vezetője az egy

kozlatni neki önmagát. Istenség örömteli Istene, aki megsokszorozza az életet, megteremtí a szépséget és a közösséget, folyamatosan van jelen az életünkben” – fogalmazott a szónok.

A máriagyúdi kegyhelyre érkező hívek minden alkalommal a Szűzanyát helyezik előtérbe, órá tekintenek, hozzá imádkoznak és énekelnek. Tudják, tudjuk, hogy nagy ajándékot hoz mindannyiunknak: Jézust – „ezért az Egyház is Krisztust és az ő evangéliumát akarja elhozni nekünk. Mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy ennek az örömhírnak a hordozói legyünk – hangsúlyozta prédikációjában a Diakovár-Eszéki Főegyházmegye horvátországi magyarokért felelős referense.

A Szentháromság ünnepén egybegyűlt hívek Mária-tisztelete a szentmise előtt kezdődött rózsafüzér-imádsággal, majd a baranyai települések énekkarai, dalkörei a Szűzanyáról

A Szentháromság ünnepén megvalljuk a háromszemélyű egy Istent. Három különböző személyt imádunk egyetlen föntségben. Ez a hitvallás a mindennapi életünk része, hiszen gyakran mondjuk: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.” A szentmise főcelebránsa, Almási Róbert atya homíliájában arra kereste a választ, hogyan magyarázhatjuk meg azt a hitigazságot, hogy egy Isten van három személyben. „Még nem tudjuk felfogni Isten létének titkát a Szentháromságban. Isten az embert szeretetből teremtette, és ezért akarja fokozatosan kinyilat-

szóló népénekekkel várták a szentmise kezdetét, hogy a Mária-szeretet énekes kifejezése végigvonuljon a szentmisén, amely a horvát Mária-himnusszal zárult: „Rajkska Djevo, Kraljice Hrvata, naša majko...” („Horvátok Királynéja, Égi Szűzanyánk...”)

Barics Gábor atya, a Pécsi Egyházmegye horvát referatúrájának vezetője a szentmise végén megköszönte a közös ünnepést, amely keresztúti ájtatossággal fejeződött be.

Forrás: Pécsi Egyházmegye Fotó: Kollár Ákos

HÍREK KÉPEKBEN

• **Ünnepélyes keretek között** adták át június 13-án a kaposvári Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium és Általános Iskola Zárda utcai homlokzatán elhelyezett napórát. Köszöntőt mondott többek közt Varga László kaposvári megyéspüspök, aki a történelmi és a kegyelmi időről is beszélt.

• **A Pécsi Egyházmegye június 14-én** megtartott hitoktatási napján adták át a hitoktatói életpálya, szolgálat elismerésére alapított Dulánszky-díjat. A 2013-ban alapított elismerést a pécsi székesegyházban tartott tanév végi Te Deum-szentmisén Schaferné Baka Ágnes, a szekszárdi plébánia hitoktatója és Takácsné Kéri Hajnalka, a mohácsi plébánia hitoktatója vehette át.

• **A Migazzi Kristóf Idősek Otthonát** öt éve vette át és működteti a Váci Egyházmegye. Néhány év alatt számos változás történt az otthonban, amely szebbé, kényelmesebbé, otthonosabbá teszi az idős nők, férfiak, házaspárok, nyugalmazott papok életét. A most befejezett rekonstrukció többek között a földszinti és emeleti szobák, valamint az érkezőket fogadó kastélykapu felújítását tette lehetővé.

Az „Egri Érsek Bora 2025” cím birtokosai

A pincészetek 2015 óta minden évben bírálatra küldik az Egri Főegyházmegye borvidékeinek legjobb borait, melyek közül a Tornyák Csaba érsek által vezetett tízfős bizottság vakbírálattal választja ki azokat, amelyek egy éven keresztül az „Egri Érsek Bora” kitüntető címet viselhetik. Az idén hét borász és bortermelő nyolc bora viselheti a címet – adta hírül az egyházmegye június 3-án.

Ficzek László általános helynök bevezetőül elmondta, a Katolikus Egyházhhoz a liturgián keresztül szorosan kapcsolódik a bor. Tizenegy éve a meghirdetett pályázatra a helyi közösségek előzetes bírálatára alapján küldik el a Bükk, a Mátrai, a Tokaji és az Egri borvidék legkiválóbb borait, melyeket kilenc kategóriában nevezhetnek. A borok az Érseki Palota Turisztikai és Látogatóközpontban megvásárolhatók és meg is kóstolhatók a palota pincerendszerének vezetett túrái alkalmával.

Gál Lajos, az Egri Érsek Bora-választás szervezője rámutatott, a versenykiírás során az volt a céljuk, hogy az adott borvidék tipikus borai közül válasszák ki a legjobbakat. Így például a Mátra területén a száraz fehérborok mellett a rosé a tipikus borfajta. A fogyasztók az igazi élményt, a komoly élvezetet adó borokat preferálják – mondta. A tömegborok és a vörösborok kereslete is csökkent, a bikavér azonban nemcsak itthon, hanem külföldön is nagy népszerűségnek örvend. A Felső-Magyarország borrégió jól tük-

rözi az egész magyar borászat borstílusait, a könnyű fehérbortól a legtestesebb vörösborokig minden megtalálható itt, emellett Tokaj a maga borkülönlegességeivel kiemelkedik a piacon.

Lampert József, a Thummerer Pince főborásza elmondta, a kezdetektől neveznek borokat erre a versenyre. A pince főként vörösborokat készít, ezért rendszeresen a bikavér és a vörösbor kategóriában neveznek. Az idén az Egri Érsek Bora címet elnyert 2021-es évjáratú Egri Tekenőháti Merlot Grand Superior és Egri Bikavér Superior boraik számos nemzetközi borversenyen is rangos elismerést kaptak, ezzel is öregbítik hazánk és a borvidék hírnevét.

Az Egri Érsek Misebora címet a Dereszla Kft. 2019-es őtputtonyos Château Dereszla Tokaji Aszú bora nyerte el. Az elismerések átadása kóstolóval zárult. Az „Egri Érsek Bora 2025” címet hét borász és bortermelő nyolc bora viselheti.

Forrás: Egri Főegyházmegye
Fotó: Vanyó Boglárka/Szent István TV

Összefogtak egy jobb világért

Több mint nyolcvan diák teljesített csapatprojektet az idei tanévben

Ünnepi eseménnyel és eredményhirdetéssel zárult június 12-én a 6. Trastevere – Diákok egy jobb világért projekt Vácon, a Piarista Kilátó Központban. Az idei projekthez ezúttal egy ferences csoport is csatlakozott. A húsz csapatban összesen nyolcvanhét diák tett egy jobb világért. Kisfilmjeiket eddig több mint nyolcezen tekintették meg – emelte ki Katona Miklós, a Piarista Kilátó Központ vezetője, a projekt felelőse.

Ez a nap a diákok munkájának bemutatása, értékelése mellett arról a közös küldetésünkről is szól, hogy összefogjunk egy jobb világért. Ez a cél vezeti a Trastevere projektet, mely a közösség, az együttműködés és a teremtés védelmének jegyében született meg – mondta köszöntőjében Zsódi Viktor SchP tartományfőnök. „Fontos felismerünk, hogy a világot, amelyben élünk, csak közösen tudjuk jobbra tenni. A teremtett világ védelme nem csupán természetvédelmi feladat – mélyen emberi, erkölcsi és társadalmi küldetés is. Ezért különösen fontos, hogy embertársaink közvetlen támogatásáért is tegyünk. A diákprojektek ebben kulcsszerepet játszanak, hiszen önkéntes tevékenységeken keresztül formálják a társadalmat, mutatják be egy új szemléletet, képi alkotáson keresztül. Nem csupán tanulás történik itt, hanem közös tanulás – egymástól, egymással. Ahogy Ferenc pápa mondta: »a dolgokon lehet változtatni« – és ezt most ti bizonyítottátok az alkotásokon keresztül, hogy lehet jobba, örömtelibbé tenni a világot.”

Varga Árpád, a programot támogató Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság (NMHH) képviselőjében megköszönte a diákok munkáját, elszántságukat, amivel önmagukat is formálták. Az idei Trasteverében tizenkét mentor vett részt tartományszerte, akik elkötelezetten támogatták a fiatalok munkáját a projekt minden szakaszában, segítve ezzel nem csupán a vállalt feladatok teljesítését, hanem a közösség formálódását is.

A budapesti, kecskeméti, mosonmagyaróvári, nagykanizsai, sátoraljaújhelyi és váci piarista csapatok mellett a budapesti Szent Angéla Ferences Gimnázium diákjai valósítottak meg projektet. A húsz csapatban összesen nyolcvanhét diák tett egy jobb világért. Kisfilmjeiket eddig több mint nyolcezen tekintették meg – emelte ki Katona Miklós, a Piarista Kilátó Központ vezetője, a projekt felelőse.

A projektekért három csapat részesült kiemelt dicséretben. Bronz oklevelet kapott Tíz kis lépés a nagy változásért! című kisfilmjéért a sátoraljaújhelyi Kossuth Lajos Piarista Kollé-

Forrás és fotó: Piarista Rend Magyar Tartománya

Örömtáncsal is ünnepeltek

Családi napot tartott a Katolikus Szeretetszolgálat Tiszaalpáron

A Katolikus Szeretetszolgálat 2008 óta évről évre megrendezi a családi napot, ezzel is erősítve a család szerepét, az összetartozás érzését. A Pax Otthonban tartott eseményen részt vett Ágoston Béla, Tiszaalpár polgármestere; Vajda Norbert, a Katolikus Szeretetszolgálat főigazgatója és Pocsai Valéria gazdasági főigazgató-helyettes, valamint Burányi Roland atya – adták hírül június 17-én.

Az otthon lakói és dolgozói egyaránt lázas izgalommal készültek a napra. A produkciókkal igyekeztek megszólítani a hozzátartozókat is egy örömtánc erejéig – a dolgozók minden évben egy meglepetéstáncsal készülnek a rendezvényen részt vevőknek. Az eseményen megemlékeztek a Katolikus Szeretetszolgálat fennállásának 75. évfordulójáról is, melyet idén ünnepel a szervezet.

A Kecskemét környéki tanyavilág szolgálatára 1922 után bencés szerzetesnői közösség kezdte meg működését. Áldásos tevékenységüknek a szerzetesrendek 1950-es szétszórását vetett véget. A szeretetszolgálat a régi ispánlakásban előbb átmeneti otthont, majd 1984-ben idősek otthonát létesített. Ma már egymás mellett él és működik a Szent Benedek Leányai szerzetesrend és a Pax Otthon. Az intézmény kilencvenegy férőhelyes, és biztosítja az otthonlakók (férfiak, nők és házaspárok) korának, egészségi állapotának megfelelő korszerű fizikai

és egészségügyi ellátást, pszichés gondozást, valamint célszerű és hasznos tevékenységük megszervezését, foglalkoztatásukat. Vállalják Alzheimer-kórban szenvedő és demens betegek ápolását is.

Az intézmény elsődleges feladata a szeretetteljes gondozás és ápolás, az emberi méltóság megtartása, kiváltképpen a demencia kórképpel élők tekintetében, egyedi biztonságot nyújtó otthonias környezetben, melyet csendes, nyugodt zöldövezet ölel körül. Ellátottaik az élet utolsó szakaszában érkeznek oda, ezért fontos, hogy otthon érezzék magukat, és az elsődleges alapszolgáltatásokon túl olyan lehetőséget biztosítsanak a számukra, ami mindennapjaikat

tartalmas, erőt adó, örömteli pillanatokkal tölti meg. Kognitív zavarai mellett is érzékeljék a jó bánásmódot, a családiás légkört és azt, hogy kielégítik a szükségleteiket, hiszen ezáltal marad meg az emberi méltóságuk.

Forrás és fotó: Katolikus Szeretetszolgálat